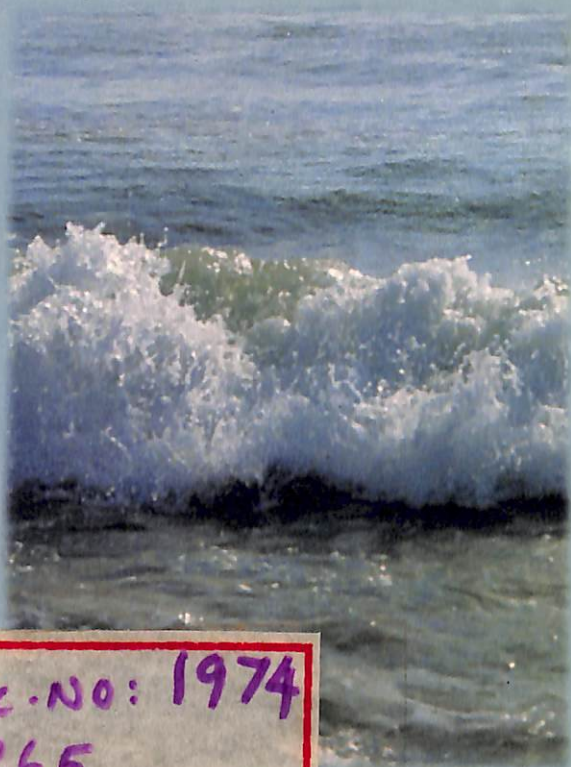


எது கர்ம ஷயாகம்?

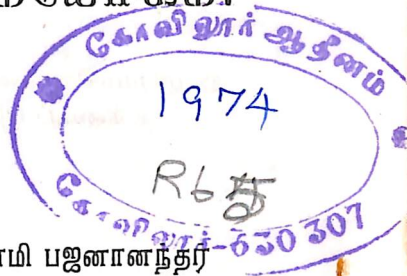


Ac.No: 1974
R65

சுவாமி பஜனானந்தர்

6-1

எது கர்மயோகம்?



சுவாமி பஜனானந்தர்

1974



ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004

1998

10. —

வெளியிடுபவர்:

தலைவர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

© ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை
உரிமைப் பதிவு பெற்றது

III-2M 3C-8-2003
ISBN 81-7120-833-9

அச்சிட்டோர்:

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

பதிப்புரை

கர்மயோகத்தை தேசிய லட்சியமாக வைத்தார் சுவாமி விவேகானந்தர். அவர் போதித்த கர்மயோகத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ளவை அவரது 9 சொற்பொழிவுகள் ஆகும். இவற்றை ஆழ்ந்து படிப்பவர் களுக்கு ஓர் உண்மை புலனாகும்— பொதுவாக நாம் எதைக் கர்மயோகம் என்று நினைக்கிறோமோ அது கர்மயோகம் அல்ல.

நாம் விரும்பியதைச் செய்துவிட்டு அதற்கு கர்மயோகம் என்று பெயரிடுவதால் அது கர்மயோகமாகி விடாது. மற்ற யோகங்களைப்போல் கர்மயோகத்திற்கும் சில பயிற்சிகள் வேண்டும், அவற்றின் வாயிலாகப் பெற்ற மனப்பக்குவம் வேண்டும். அந்தப் பயிற்சிகள் என்னென்ன, எது கர்மயோகம் என்பதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்வதற்கான முயற்சியின் ஒரு முதல் படியே இந்த நூல்.

இதனை ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர் எமது மடத்தின் மூத்தத் தவமிகு துறவியருள் ஒருவரும் இணைச் செயலர்களுள் ஒருவருமான சுவாமி பஜனானந்தர். எமது கல்கத்தா கிளை மடத்தின் ஆங்கிலப் பத்திரிகையான Prabuddha Bharata-வின் ஆசிரியராக அவர்

1979 முதல் 1986 வரை பணியாற்றினார். அப்போது அவர் எழுதிய Work as A Spiritual Discipline I-III (Dec '79, Jan, Feb '80), Meditation and Work I, II (June, July 1984), மற்றும் Meditation and Sacrifice IV, V (July-Sep' 84) ஆகிய தலையங்கக் கட்டுரைகளின் மொழி பெயர்ப்புத் தொகுப்பே (Adopted Translation) இந்த நூல். இவை தவிர இந்த நூலுக்காக பல புதிய பகுதிகளையும் சேர்த்துள்ளார் ஆசிரியர்.

இந்தக் கட்டுரைகளுக்கு நூல் வடிவம் கொடுப்பதற்காக கட்டுரைப் பகுதிகள் சில இடங்களில் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டும், சில இடங்களில் சுருக்கப்பட்டும், சில இடங்களில் விரிக்கப்பட்டும் உள்ளது. இந்தப் பணிகளைச் செய்தவர் எமது மடத்தின் துறவியாகிய சுவாமி ஆசனோஷானந்தர்.

சுவாமி பஜனானந்தரின் கருத்துக்களுக்கு தமிழ் மக்களிடையே சிறந்த வரவேற்பு இருப்பதை ஏற்கனவே வெளிவந்த அவரது நூல்களின் விற்பனை நமக்குக் காட்டுவதாக உள்ளது. இந்த நூலும் பலருக்கு வழிகாட்டியாக அமைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

14. 4. 1998

தமிழ்ப்புத்தாண்டு தினம்

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை

iii

1. முன்னுரை

1

ஓய்வுஒழிச்சலற்ற வேலை 1; இன்றைய நிலைமை 2; கர்மயோகம் 5.

2. அடிப்படைத் தத்துவம்

8

நான்கு யோகங்கள் 8; வேலை தவிர்க்க முடியாதது 10; வாழ்விற்கு வளம் சேர்ப்பது 10; காலத்திற்கு ஏற்றது 12; கர்மயோகம் கடினமானது 12; அடிப்படை உண்மைகள் 13; இயற்கையே வேலை செய்கிறது 13; மாபெரும் வேள்வி நடைபெறுகிறது 16; விலகி ஓடத் தேவையில்லை 18.

3. ஆரம்பப் படிகள்

21

யோகங்களின் படிகள் 21; கர்மயோகம் 22; அடிப்படைத் தேவைகள் 25; ஆன்ம தாகம் 25; புரிந்துகொள்ளல் 26; நம்மைப் புரிந்து கொள்ளல் 27; உலகைப் புரிந்துகொள்ளல் 30; கர்ம யோகத்தின் தன்மையைப் புரிந்துகொள்ளல் 35; நாம் உலகை மாற்ற முடியாது 35; நாம் உதவுவது

நமக்கே, உலகிற்கு அல்ல 36; உலகிற்கு உதவுவது நமக்குக் கிடைத்த ஒரு வாய்ப்பு 37; அன்பு 40.

4. செயல்முறை

42

இரண்டு வகை கர்மயோகம் 42; மூன்று படிகள் 44; பலனை எதிர்பாராதிருத்தல் 45; வேலையைப்பற்றிக் கவலைப்படாதிருத்தல் 46; 'நான் செய்கிறேன்' என்ற எண்ணத்தை விடுதல்⁴⁷; கர்மயோகத்தின் ரகசியம்⁴⁷; பக்தியோகப் பாதை 50; இறைவனின் திருப்திக்காக வேலை செய்தல் 51; இறைவனைச் சரணடைந்து வேலை செய்தல் 55; இறைவனின் திருவிளையாடலில் பங்காக வேலை செய்தல் 57; ஞானயோகப் பாதை 58; சாட்சியாக இருத்தல் 58; யஜ்ஞம் 59; கடமையைச் செய்வது கர்மயோகம் ஆகாது 61.

5. அங்கங்கள்

63

பயிற்சிகள் 63; தவம் 64; ஸ்வாத்யாயம் 65; தானம் 67; யஜ்ஞம் அல்லது இறைவழிபாடு 70.

6. செயல்முறைக் குறிப்புகள்

71

❧ 1. முன்னுரை ❧

ஓய்வுஒழிச்சலற்ற வேலை _____

கிரேக்கப் புராணத்தில் சுவாரசியமான கதை ஒன்று உள்ளது. ஏலஸின் மகனான ஸிஸிபஸ் கொரிந்த் நாட்டின் மன்னன். அவன் சூழ்ச்சிகள் செய்வதில் வல்லவன். பலமுறை தேவர்களை ஏமாற்றினான். மரணதேவனைக்கூட ஒருமுறை சங்கிலியால் பிணைத்துவிட்டான். அவனது தொந்தரவு தாங்காத தேவர்கள் அவனை ஹேட்ஸ் என்ற நரகத்தில் தள்ளினர். அங்கே அவனுக்கு வினோதமான தண்டனை ஒன்று கொடுக்கப்பட்டது. பெரிய பாறை ஒன்றை அவன் ஒரு மலையின் உச்சிக்கு உருட்டிச்

செல்ல வேண்டும். ஆனால் உச்சியை நெருங்கும்போது அந்தப் பாறை எப்படியோ நழுவி உருண்டு கீழே வந்துவிடும். அவன் கீழே வந்து அதை மீண்டும் மேலே கொண்டு போக வேண்டும். மறுபடியும் அது கீழே வரும். இப்படித் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கும். இன்றும் அவன் பாறையை உருட்டிக் கொண்டிருப்பதாக அந்தப் புராணம் கூறுகிறது.

சிலவேளைகளில் நமது வேலையும் இப்படி ஓய்வுஒழிச்சலற்ற, எந்தப் பயனும் இல்லாத ஒன்றாகத் தோன்றுகிறது அல்லவா? இடையீட்டின்றி நாமும் வேலை செய்கிறோம். ஆனால் எதையும் அடைந்ததாகவோ, எங்கேயும் போய்ச் சேர்ந்ததாகவோ நமக்குத் தெரியவில்லை. கலையாத அமைதி, நிரந்தரமான பாதுகாப்பு, குறையாத மகிழ்ச்சி இவற்றை அடைய இதயம் ஏங்குகிறது. இவற்றை அடைவதற்காக நாமும் கடினமாக உழைக்கிறோம். ஆனால் அவை மட்டும் என்னவோ நம்மிலிருந்து விலகியே நிற்கின்றன.

இன்றைய நிலைமை —————

பொதுவாக நமது வேலைகள் எந்திரத் தனமாக, புதுமைப்பொலிவு அற்றதாக

இருக்கின்றன. இந்த எந்திரத்தனத்திலிருந்து விடுபடுவதற்காக நாம் புதுப்புது வழிகளையும் பொழுதுபோக்குகளையும் தேடுகிறோம்.

ஆனால் நமது பொழுதுபோக்குகளும் இன்ப நாட்டங்களும் இந்த ஓய்வையோ நிம்மதியையோ தருகின்றனவா? பெரும்பாலும் இல்லை.

நாம் செய்கின்ற வேலையே நமக்கு இன்பத்தை, ஓய்வை, நிம்மதியைத் தந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் நடப்பதென்னவோ தலைகீழாக. இன்பத்திற்கும் ஓய்விற்கும் நிம்மதிக்கும் பதிலாக, சிலவேளைகளில், நமது வேலைகள் ஒரு சூன்ய உணர்ச்சியையும் பிடிப்பற்ற நிலையையும்தான் நம்மிடம் உருவாக்குகின்றன.

இத்தகைய நிலைமை இன்று சர்வ சாதாரணமாக உள்ளது. 'ஏன்? ஏனெனில் மனிதனின் தேவைகள் அளவுக்கு மீறி பெருகிவிட்டன. ஒருகாலத்தில் உணவு உடை போன்ற அத்தியாவசியத் தேவைகளுக்கு மேல் மிகச்சிலவே அவனுக்குத் தேவையாக இருந்தன. இன்று அத்தியாவசியத் தேவைகளைவிட மற்ற தேவைகள் அதிகமாகிவிட்டன; உடல் தேவைகளைவிட மனத்தேவைகள் பெருகிக்கொண்டே

போகின்றன. தேவைகள் வளர்கின்ற விகிதத்திற்கு ஈடுகொடுக்கும் வண்ணம் நமது வேலைகளோ, அவற்றை நாம் செய்யும் முறையோ இல்லை. சுருங்கச் சொன்னால் நாம் செய்கின்ற வேலைகள் நமது மனத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவனவாக இல்லை.

ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை செய்பவன் ஆணிகளை அடிப்பதும் கழற்று வதுமாக காலத்தை ஒட்டுகிறான். இந்த வேலை அவனுக்குப் பணத்தைத் தருகிறது; ஆனால் ஓய்வையோ நிம்மதியையோ தருவ தில்லை. ஏனெனில் பணம் பெறுவதற்கான ஒரு வழியாக மட்டுமே அவன் அந்த வேலையைச் செய்கிறான். அந்த வேலை அவனுடையதல்ல, அவனுக்குச் சம்பளம் தருகின்ற முதலாளிக்கு உரியது. இப்படி, தனக்கு உரியது அல்லாத ஒன்றை ஒருவன் செய்யும்போது அவன் வேலையிலிருந்து மட்டுமல்ல, தன்னிலிருந்தும் விலகுகிறான். இந்த நிலையை self-alienation என்று மன இயல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

தான் செய்யும் வேலையை இவ்வாறு தனக்கு உரியதாகக் காணாத ஒருவன் வேலையிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கிறான். எப்படியாவது வேலையை முடித்து விட்டு, ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு தான்

விரும்பிய ஒன்றைச் செய்ய விழைகிறான். எந்த ஒன்றைச் செய்தால் தன்னை வெளிப்படுத்த முடியுமோ, தன்னுள் இருக்கின்ற படைப்பாற்றலுக்கு (Creative Urge) வடிகால் கொடுக்க முடியுமோ அந்த ஒன்றைச் செய்ய விரும்புகிறான். வேலையின் காரணமாக தன்னிலிருந்து பிரிந்து நின்று அவன் இதன்மூலம் மீண்டும் தன்னில் இணைய நினைக்கிறான்.

உண்மையான விஞ்ஞானி, ஓவியன், பாடகன், நடிகன் போன்றவர்களின் விஷயம் வேறு. அவர்களின் வேலை வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான ஒரு வழி மட்டும் அல்ல; அவர்கள் செய்கின்ற வேலையே தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பாகவும் அமைகிறது. எனவே ஓர் உண்மையான கலைஞனுக்குத் தனியாக ஓய்வு, பொழுதுபோக்கு என்று அதிகமாகத் தேவையில்லை. வேலையே அவர்களுக்கு வேண்டிய ஓய்வையும் திருப்தியையும் தந்துவிடுகிறது.

கர்மயோகம் —————

அப்படியானால் சாதாரண வேலைகளில் ஈடுபடுபவர்கள் அந்த வேலையிலிருந்து இன்பத்தையும் இதத்தையும் ஓய்வையும் நிம்மதியையும் பெற முடியாதா?

முடியும், முடிய வேண்டும். அப்போது தான் வாழ்க்கைக்கும் வேலைகளுக்கும் ஒரு பொருள் இருக்க முடியும்.

அப்படி நமது அன்றாட வேலைகளிலிருந்து இன்பத்தைப் பெறுவது எப்படி? அதற்கான வழியைக் காட்டுவதே கர்மயோகம். சாதாரணமாக நாம் செய்கின்ற வேலைகள் கர்மம் எனப்படுகின்றன. கர்மத்தை ஒரு யோகமாகச் செய்யும்போது அது இன்பத்திற்கான காரணமாக அமைகிறது.

கீதை போன்ற நமது நூல்கள் கர்மயோகத்தைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றன. சமீப காலத்தில் சுவாமி விவேகானந்தர் கர்மயோகம் என்பதைக் காலத்திற்கு ஏற்ற நெறி என்று எடுத்துக்காட்டி அதனை மிகவும் வலியுறுத்தியுள்ளார். கர்மயோகம்பற்றிய அவரது விரிவான 9 சொற்பொழிவுகள்¹ நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. கர்மயோகம் செய்வதற்கான வழிமுறைகள், அவற்றிற்கான

1. சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞானதீபம், சுடர் 1, பக்கம் 95-236. (சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்து வெளியீடு. 1996 பதிப்பு. இனி ஞானதீபம் என்று குறிக்கப்படும்.) இந்த ஒன்பதில் 8 சொற்பொழிவுகள் 'கர்மயோகம்' என்ற பெயரிலும், 1 சொற்பொழிவு 'வாழும் வழி' என்ற பெயரிலும் தனி நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன.

நியதிகள், கர்மயோகத்தின் லட்சியம் என்று
கர்மயோகத்தின் அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றை
யும் அவற்றில் ஆராய்கிறார் சுவாமிஜி.
சாஸ்திரங்களின் துணையுடன்
அதனைத் தெளிவாகப் புரிந்து
கொள்ள முயற்சிப்பதே இந்த
நூலின் நோக்கம்.



❧ 2. அடிப்படைத் தத்துவம் ❧

நான்கு யோகங்கள்—————

இந்து மதம் வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் காட்டுவது ஒன்றே ஒன்று— அது இறைவனை அடைதல். ஆனால் மனித மனங்கள் வேறுபட்டவை; ஒருவரது சிந்தனை மற்றவருடைய சிந்தனைபோல் இல்லை. அனைவருக்கும் ஒரே பாதையைக் காட்டுவது நியாயமாக இருக்காது; அது குழப்பத்திற்கு வழிவகுக்கும். அதனால் தான் இந்துமதம் பல்வேறு நெறிகளைக் காட்டுகிறது.

லட்சியங்கள், வாழ்க்கை முறை, செயல் முறை என்று ஒவ்வொன்றிலும் மனிதனுக்கு

மனிதன் வேறுபடுகிறான். அவனது முன்னேற்றத்திற்கான எந்த வழியும் இந்த அடிப்படை உண்மையைக் கருத்தில் கொண்டதாக அமைய வேண்டும். தனது மனப்போக்கை அடிப்படையாகக் கொள்ளாத ஒரு வழியைத் தேர்ந்தெடுப்பவன் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவது கடினம். இதைப்பற்றிச் சிந்தித்த சுவாமி விவேகானந்தர் அதற்கேற்ப நெறிகளை வகுத்தார்.

பொதுவாக மனிதர்களை நான்கு பரந்த பிரிவுகளுள் அடக்கலாம். சிலர் புறமுகமானவர்கள், சிலர் அகமுகமானவர்கள், சிலர் உணர்ச்சிமயமானவர்கள், சிலர் ஆராயும் மனம் கொண்டவர்கள். இத்தகைய நான்கு வகையினரைக் கருத்தில்கொண்டு சுவாமிஜி காட்டிய நான்கு வழிகளே கர்மயோகம், ராஜயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம்.

‘வெவ்வேறு பாதைகள்மூலம் நாம் ஒரே குறிக்கோளை அடைய முடியும் என்பது வேதாந்த மதத்தின் மகத்தான கருத்தாகும். இந்தப் பாதைகளை நான் பொதுவாக கர்மம், பக்தி, யோகம்,¹ ஞானம் என்று நான்காகப் பிரித்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்தப் பிரிவுகள் துல்லியமாகக் கோடிட்டுப் பிரிக்கப்படாதவை. ஒவ்வொன்றும் முற்றிலும் தனியானவை அல்ல, ஒன்றோடொன்று

கலந்தவை என்பதை நினைவில்கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கலப்பில் எந்த அடையாளம் முக்கியமாகத் தென்படுகிறதோ, அதை வைத்து அந்தப் பிரிவை அழைக்கிறோம்.²

இந்த நான்கு யோகங்களுள் கர்ம யோகத்தைக் காலத்திற்கேற்ற பாதையாக வைத்தார் சுவாமிஜி. அது ஏன் என்பதற்கான சில காரணங்களைக் காண்போம்.

1. வேலை தவிர்க்க முடியாதது —————

பாதைகள் வேறாக இருக்கலாம், பயண முறைகள் வேறுபடலாம். ஆனால் யாராலும் வேலை செய்யாமல் இருக்க முடியாது. ஒவ்வொருவரும் வேலை செய்தேயாக வேண்டும். அப்படி நாம் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றை நமக்குப் பயன் தருகின்ற ஒன்றாகவும் மாற்றிக்கொள்வது சிறப்புதானே! எனவே, செய்கின்ற வேலைகளையே ஒரு யோகமாக மாற்றி, நம்மை உயர் வாழ்க்கைக்கு அழைத்துச் செல்கின்ற பாதையான கர்ம யோகம் நமக்கு இயல்பான ஒன்றாகிறது.

2. வாழ்விற்கு வளம் சேர்ப்பது —————

வேலை செய்து பொருள் சம்பாதித்தால்தான் வாழ முடியும். ஆனால் பொருள்

ஈட்டுவதுடன் மனிதனால் திருப்தியுற்று நின்றாவிட முடிவதில்லை. உணவு, உடை இவற்றிற்கு மேலும் ஆழமான சில விஷயங்கள் அவனுக்குத் தேவைப்படுகின்றன. உண்மையை உணர வேண்டும், நன்மையை நாட வேண்டும், அழகை ஆரதிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பிறவியிலேயே அவனிடம் உள்ளது. உண்மையை உணர்வது அறிவு, நன்மையை நாடுவது அன்பு, அழகை ஆராதிப்பது கலை. அறிவைப் பயன்படுத்தவும், அன்பைப் பகிர்ந்துகொள்ளவும், கலையை வெளிப்படுத்தவும் ஒவ்வொருவரும் துடிக்கிறோம். அப்படி வெளிப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற வகையில் நமது வேலை அமையும்போது அந்த வேலை இன்பமானதாகிறது, பொருளுடையதாகிறது. தனது அனுபவங்களை வெளியிடுவதற்கு, அதாவது தன்னை வெளிப்படுத்துவதற்கு அனுசூலமாக ஒருவேலை அமையும்போது அந்த வேலை ஓய்வைத் தருகிறது, நிம்மதியைத் தருகிறது.

இப்படி தன்னை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம், அதற்கேற்ற வேலைகளில் ஈடுபடுவதன்மூலம் மனிதன் உண்மையாகத் தன்னையும், தனது பல்வேறு பரிமாணங்களையும்

12 _____ எது கர்மயோகம்?

உணர முடியும். இதற்கான ஒரு வாய்ப்பைத் தருகிறது கர்மயோகம்.

3. காலத்திற்கு ஏற்றது _____

இன்றைய வாழ்க்கையின் விரைவைப் பற்றி நாம் சொல்லித் தெரிய வேண்டியது இல்லை. அந்த விரைவிலிருந்து விடுபட்டு எதையும் செய்ய வேண்டியிருக்காமல், அந்த விரைவின் ஊடேயே சாதிக்க முடிந்ததான ஒரு நெறி காலத்திற்கேற்றதாக இருப்பதில் வியப்பில்லை.

கர்மயோகம் கடினமானது _____

தவிர்க்க முடியாதது, காலத்திற்கு ஏற்றது என்றெல்லாம் நாம் சொல்லியதால் கர்மயோகம் ஏதோ சுலபமான ஒன்று என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. 'கர்மயோகம் கலியுகத்தில் மிகவும் கடினமான பாதை' என்று பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறியிருப்பதை நினைவில் வைப்பது மிகவும் இன்றியமையாதது.

மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது கர்மயோகம் மிகவும் சுலபமானதுபோல் தான் தோன்றும். ஆனால் அப்படி அல்ல. கர்மயோகத்தின் பாதையையும் அதன் பயிற்சிகளையும் பார்க்கும்போதுதான்

அதன் உண்மையான பரிமாணங்கள் நமக்குப் புரியும்.

அடிப்படை உண்மைகள் —————

கர்மயோகம் ஓர் ஆன்மீக சாதனை; உலகம் அனைத்திற்கும் பொதுவான சில மாறாத உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவற்றுள் முக்கியமான சிலவற்றைத் தெரிந்து கொள்வோம்.

—1. இயற்கையே வேலை செய்கிறது—

நமது விருப்பம்போல் எல்லா வேலைகளையும் செய்வதாகத்தான் பொதுவாக நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. வேலை என்பது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக இயல்பாக நடைபெறுகின்ற ஒன்று. 'யாரும் ஒரு கணம்கூட வேலை செய்யாமல் இருக்க முடியாது. ஒவ்வொருவரும் இயற்கைச் சக்திகளால் ஏவப்பட்டு, நிர்க்கதியான நிலையில் வேலையில் ஈடுபடுத்தப் படுகிறார்கள்' என்கிறது கீதை(3.5).

பிரபஞ்சம் முழுவதுமே ஒருவிதமான இயக்க நிலையில் உள்ளது. உடம்பி லுள்ள செல்கள் தொடர்ந்து அவற்றிற் கென்று கொடுக்கப்பட்ட வேலையைச்

செய்துகொண்டிருப்பதுபோல் உயிர்கள் ஒவ்வொன்றும் தங்களுக்கென்று அளிக்கப் பட்ட வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. பிரபஞ்சம் என்னும் இந்த மாபெரும் புதிரில் ஒவ்வொரு உயிரும் ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட பங்கை நிறைவேற்றுவது போல் உள்ளது. இங்கே நாம் விரும்பிச் சிலவற்றைச் செய்யவும் முடிவதில்லை, வெறுத்துச் சிலவற்றை விடவும் முடிவதில்லை. ஏதோ ஓர் ஆணைக்குப் பணிந்து அனைவரும் செயலாற்றுவதுபோல் உள்ளோம். இதன் பொருள் என்ன? நமக்கென்று எதுவும் இல்லை, ஒரு மாபெரும் சுழற்சியில் நாம் நமது பணியைச் செய்கிறோம் என்பதுதானே!

அப்படியானால் அதை நாம் ஏன் உணர்வதில்லை? அதற்கு நமது ஆசைகளும் அகங்காரமுமே காரணம். ஆசைவசப்பட்டு, சிலவேளைகளில், நமக்கென்று கொடுக்கப் பட்ட பாத்திரத்தை விட்டுவிட்டு, வேறொன்றை நாடவோ செய்யவோ நாம் தலைப்படுகிறோம். இது இயற்கையின் திட்டத்தில் இடையூறை உண்டாக்குகிறது. அதனைச் சீர்படுத்துகின்ற கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகிறது இயற்கை. நம்மை நமது பாதைக்குக் கொண்டுவருவதற்காக அது

சிலவேளைகளில் பெரிய அடிகளையும் நமக்குத் தர வேண்டியுள்ளது. இவற்றையே நாம் சோதனைகள், துன்பங்கள் என்றெல்லாம் கூறுகிறோம். இயற்கையின் மாபெரும் திட்டத்தில் தனது பங்கு என்ன என்பதை உணர்ந்து செயல்படுபவன் சோதனைகளையும் துன்பங்களையும் கடந்து நிற்கிறான்.

‘இயற்கையின் அஸ்திவாரத்தின் ஒரு பகுதியே செயல். அது எப்போதும் நடந்து கொண்டேதான் இருக்கும்’³ என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர். இயற்கை எப்படிச் செயல்படுகிறது என்பதை அறிந்துகொண்டு நம்மை அதற்கேற்ற ஒரு கருவியாக ஆக்கிக் கொள்வதே நாம் செய்ய வேண்டியது.

இதைச் சற்று புரிந்துகொள்வோம்.

தேர்வு எழுதுகின்ற ஒரு மாணவன் என்ன செய்கிறான்? பேனாவைப் பிடிப்பதுடன் அவனது வேலை முடிந்துவிடுகிறது. உண்மையில் அந்தப் பேனாவை இயக்குவது யார்? அவனது உணர்வறு மனம்.⁴ அவன் ஏற்கனவே படித்த அனைத்தின் தொகுதி அங்கே உள்ளது. அதனை ஆராய்ந்து, கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கான விடையை அதிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து பேனாவை இயக்குவது அந்த உணர்வறு மனமே. உண்மையில் இவையெல்லாம் எப்படி

16 ————— எது கர்மயோகம்?

நடக்கிறது என்பதை அந்த மாணவன் ஒரு வேளை அறிந்திருக்கவே மாட்டான்.

நமது வேலைகளிலும் பெரும் பகுதி இவ்வாறே நடைபெறுகிறது— இயற்கை செய்கிறது, நாம் செய்வதாக நினைக்கிறோம். இயற்கையின் இந்தச் செயல்பாட்டைப் புரிந்துகொண்டு, அதில் நம்பிக்கை வைத்து, நம்மை அதன் கையில் ஒப்படைப்பதே நாம் செய்ய வேண்டியது. இதைக் கற்றுத் தருகிறது கர்மயோகம்.

2. மாபெரும் வேள்வி

நடைபெறுகிறது

சற்றே அமைதியாக நின்று இந்த உலகை ஒருமுறை பார்க்கத் தெரிந்த யாருக்கும் இந்த உலகின் இயக்கம் ஒரு மாபெரும் வேள்வியாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பது தெரிய வரும்.

பிறக்கின்ற அனைத்தும் இறக்கின்றன; மலர்கின்ற அனைத்தும் வாடுகின்றன; எழுகின்ற அனைத்தும் வீழ்கின்றன; தோன்றுகின்ற அனைத்தும் மறைகின்றன. இறப்பவை புதியவை பிறப்பதற்குக் காரணமாகின்றன; வாடுபவை புதியவை மலர்வதற்குக் காரணமாகின்றன; வீழ்பவை புதியவை எழுவதற்குக் காரணமாகின்றன; மறைபவை

புதியவை தோன்றுவதற்குக் காரணமாகின்றன. இந்த மாபெரும் சுழற்சி எதைக் காட்டுகிறது? இங்கே மாபெரும் வேள்வி ஒன்று நடைபெறுகிறது என்பதைத் தானே!

நம்மிடம் கொடுக்கப்படுகின்ற, அல்லது நாம் உலகிலிருந்து எடுத்துக்கொள்கின்ற அனைத்தும் திருப்பிக் கொடுப்பதற்காகவே என்ற இந்த வேள்வி-நியதியைப் புரிந்துகொண்டு வாழ முயற்சித்தால் வாழ்க்கை இன்பமாக அமையும்.

நாம் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் ஓர் அங்கம். இங்கே நாம் வாழ வேண்டுமானால், நாம் இங்கிருந்து எடுப்பதைத் திருப்பிக் கொடுத்தாக வேண்டும். உணவு, தண்ணீர், ஆக்சிஜன் முதலியவற்றைப் பெறுகிறோம்; கார்பன்டை ஆக்சைடு, கழிவுப் பொருட்கள் என்று அதனைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம். அறிவைப் பெறுகிறோம், அதனைச் சரியான துறையில் பயன்படுத்துவதன்மூலம் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம். ஒவ்வொரு நிலையிலும் இவ்வாறு சிலவற்றை எடுக்கிறோம், சிலவற்றைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம். சாதாரண மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்த நியதியைப் பின்பற்றியே ஆக வேண்டும்.

இதற்கு கர்மயோகம் ஒரு சிறந்த வழியாக உள்ளது.

—— 3. விலகி ஓடத் தேவையில்லை ——

கர்மயோகம் நம்மை உலகிலிருந்து விலகிஓடச் சொல்லவில்லை. உலகம் மற்றும் அதன் இன்பங்களிலிருந்து விலகி வாழ்வது என்பது எல்லோராலும் சாத்தியமாகக் கூடிய ஒன்றல்ல. கர்மயோகம் அந்தப் பாதையைச் சொல்லவும் இல்லை. மாறாக, வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொண்டே உயர் நிலைகளை அடைவதற்கான வழியைச் சொல்கிறது. இதனால்தான் கர்மயோகம் காலத்திற்கேற்ற பாதை என்று சுவாமிஜி கூறுகிறார்:

‘சக்கரத்திற்குள் சக்கரங்களாக’ உள்ள இந்த உலகம் ஒரு பயங்கர எந்திரம். நாம் அதில் கையை வைத்து மாட்டிக் கொண்டோமானால் நம் கதை முடிந்தது. குறிப்பிட்டதொரு கடமையைச் செய்து முடித்ததும் ஓய்வாக இருக்கலாம் என்று தான் நாம் ஒவ்வொருவரும் நினைக்கிறோம். ஆனால் அந்தக் கடமையில் ஒரு பகுதியைச் செய்து முடிக்கும் முன்பே மற்றொரு கடமை தயாராகக் காத்திருக்கிறது. உலகமாகிய இந்த மகத்தான சிக்கலான எந்திரத்தால்

நாம் அனைவரும் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறோம். இதிலிருந்து மீள இரண்டே வழிகள்தான் உள்ளன. ஒன்று, அந்த எந்திரத்தைப்பற்றிய கவலைகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, அதனை அதன் போக்கில் போகவிட்டு விலகி நிற்பது, அதாவது ஆசைகளை விடுவது. சொல்வதற்கு இது மிகவும் எளிது. 'ஆனால் செயலுக்கு வரும் போது பெரும்பாலும் முடியவே முடியாதது. கோடியில் ஒருவரால்கூட இது முடியுமா என்பது எனக்குச் சந்தேகம். மற்ற வழி, சம்சாரத்தில் மூழ்கி, செயலின் ரகசியத்தை அறிந்துகொள்வது. இதுதான் கர்மயோகத்தின் வழி. உலக எந்திரத்தின் சக்கரங்களிலிருந்து விலகி ஓடாதீர்கள்! அது னுள்ளேயே நின்று செயலின் ரகசியத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள்! உள்ளிருந்த படியே சரியான முறையில் வேலை செய்தால் வெளியேறவும் முடியும். வெளியேறுவதற்கான வழியும் இந்த எந்திரத்தின் வழியாகத்தான் உள்ளது.'⁵



1. ஆசனம் போன்ற சில உடற்பயிற்சிகளைச் செய்வதும் இன்று 'யோகம்' என்று குறிப்பிடப் படுகிறது. ஆனால் ராமகிருஷ்ண- விவேகானந்த இலக்கியத்தில் யோகம் என்று குறிப்பிடப்படுவது ராஜயோகம்.

2. ஞானதீபம், 1. 129.

3. ஞானதீபம், 1. 139.

4. மேலை மனஇயல் அறிஞர்கள் மனத்தை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கின்றனர்— 1. உணர்வு மனம் (conscious mind); 2. உணர்வறு மனம் (unconscious mind).

உணர்வு மனம் என்பது சுற்றுச் சூழலையும் அனுபவங்களையும் அறிகின்ற மனம். பொதுவாக மனம் என்று கூறும்போது இதையே குறிப்பிடுகிறோம்.

உணர்வறு மனம் என்பது முன் அனுபவங்களால் ஏற்பட்ட பதிவுகள்(சம்ஸ்காரங்கள்), ஆசைகள், இயல்புணர்ச்சிகள் (instincts), உந்துவேகங்கள் (impulses) இவற்றின் உறைவிடம். நமது சாதாரண உணர்வுக்கு எட்டாத இடம் இது. இந்தப் பகுதியில் நிகழ்கின்ற எதையும் நாம் அறிவதில்லை. சம்ஸ்காரங்கள் கிளர்ந்து எண்ண அலையாக எழுந்து, உணர்வு மனத்தை எட்டும்போது மட்டுமே நாம் அவற்றை உணர்கிறோம்.

மனமும் அதன் செயல்பாடுகளும் நாம் ஒவ்வொரு வரும் அறிந்திருக்க வேண்டியதாகும்; குறிப்பாக, வாழ்க்கையில் உயர் நோக்கங்களைக் கொள்பவர்களுக்கு இது மிகவும் இன்றியமையாதது. பார்க்க: சுவாமி பஜனானந்தர் எழுதிய 'தியானம்', பக். 49-90 (சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்து வெளியீடு).

5. ஞானதீபம், 1. 138, 139.

❧ 3. ஆரம்பப் படிகள் ❧

யோகங்களின் படிகள்—————

வெறுமனே கோயிலுக்குப் போவதாலோ, சமயச் சின்னங்களை அணிவதாலோ ஒருவன் பக்தியோகி ஆக முடியாது. பக்தியோகத்தில் சில படிகள் உள்ளன. சிரவணம் (இறைவன் திருப்புகழைக் கேட்டல்), கீர்த்தனம் (இறைவன் பெருமைகளைப் பாடுதல்), ஸ்மரணம் (இறைவனைச் சிந்தித்தல்), பாத ஸேவனம் (சேவை செய்தல்), அர்ச்சனம் (அர்ச்சனை செய்தல்), வந்தனம் (வழிபடுதல்), தாஸ்யம் (தொண்டுகள் செய்தல்), சக்யம் (அவரிடம் அன்பு பாராட்டுதல்), ஆத்ம நிவேதனம் (தன்னை இறைவனின் திருவடிகளில்

சமர்ப்பித்தல்) என்று இறைவனை அடைய பக்தியோகம் ஒன்பது படிசுளை வைத்துள்ளது:

அதுபோலவே, 'எல்லாம் பிரம்மம்', 'உலகமே மாயை' என்றெல்லாம் உதட்டளவில் சொல்வதாலோ சில சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதாலோ ஒருவன் ஞானயோகி ஆக முடியாது. அவனுக்கும் சில படிசுள் உள்ளன, அவனும் சில நியதிகளை நிறைவேற்றியாக வேண்டும். சிரவணம் (ஆன்மாவைப்பற்றிக் கேட்டல்), மனனம் (ஆன்மாவைச் சிந்தித்தல்), நிதித்யாசனம் (ஆன்மாவை தியானித்தல்) என்று மூன்று படிசுளை ஞானயோகம் வைக்கிறது.

ராஜயோகத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே யமம் (புற நியதிகள்), நியமம் (அக நியதிகள்), ஆஸனம் (இருக்கை நிலைகள்), பிராணாயாமம் (பிராணனைக் கட்டுப்படுத்துதல்), பிரத்யாஹாரம் (மனத்தைப் புலன்களிலிருந்து பிரித்தல்), தாரணை (மன ஒருமைப்பாடு), தியானம், சமாதி என்று எட்டு படிசுளைக் காண்கிறோம்.

கர்மயோகம்—————

இப்போது கர்மயோகத்திற்கு வருகிறோம். நான்கு யோகங்களிலும் மிகவும்

தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டதும், தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதும் கர்ம யோகம்தான். எந்த வேலையையும் செய்து விட்டு அதற்கு கர்மயோகம் என்று பெயரிடுவதால் அது கர்மயோகம் ஆவதில்லை. மாடுபோல் சளைக்காமல் வேலை செய்வதோ, விரும்பிய விதத்தில் வேலை செய்வதோ கர்மயோகம் அல்ல. பொதுவாக நாம் செய்கின்ற வேலைகள் ஏதோ கனவுலகில் நிகழ்வனபோல் அரையுணர்வு நிலையில் நடைபெறுகின்றன. எந்த நோக்கமும் இன்றி, ஆசைகளின் வசப்பட்டு, பெயர் புகழ் ஆசையினால் உந்தப்பட்டு, புலன்கள் இழுத்த இழுப்பிற்கெல்லாம் வளைந்து கொடுத்து நாம் செய்வற்றைக் கர்மயோகம் என்று சொல்வது யோக ஆச்சாரியர்களை அவமதிப்பதாகும்.

ஒரு மரம் பயனுள்ளதா, பயனற்றதா என்பது அதன் பழத்தால் அறியப்படுகிறது. அதுபோல், ஒரு செயல் நல்லதா கெட்டதா என்பதை அது எவ்வளவு தூரம் நம்மை இறைநெறியில் அழைத்துச் செல்கிறது என்பதை வைத்தே மதிப்பிட முடியும். வருடக்கணக்காக 'கர்மயோகம்' செய்தும், நாம் எங்கே தொடங்கினோமோ அங்கிருந்து ஓர் அடிகூட முன்னேறாவிட்டால்,

ஆசாபாசங்களிலிருந்தும் கோபதாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு இந்த உலகைக் கடந்த உண்மையைப் பற்றிய உணர்வு நமது உள்ளத்தில் உணரப்படாவிட்டால் நாம் செய்துவந்தது கர்மயோகமாக இருக்க முடியுமா?

கோயில்களுக்குப் போவதோ, ஏகாந்தமான இடத்தில் அமர்ந்து தியானத்தில் மூழ்குவதோ, சாஸ்திர அறிவோ, குருவின் துணையோ கர்மயோகத்திற்குத் தேவையில்லை என்பது உண்மைதான். யார் வேண்டுமானாலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் எப்போது வேண்டுமானாலும் கர்மயோகம் செய்யலாம் என்பதும் உண்மைதான். அதற்காக, நாம் செய்கின்ற வேலை எல்லாம் கர்மயோகம் ஆகிவிடும் என்பது உண்மையல்ல. எடுத்தஎடுப்பிலேயே எல்லோரும் கர்மயோகம் செய்துவிடலாம் என்பதும் இல்லை. மற்ற யோகங்களில் போலவே இங்கும் பல படிகளைக் கடக்க வேண்டியுள்ளது; இங்கும் பல நியதிகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியுள்ளது.

கர்மயோகம் என்பது தன்னறிவு (self-awareness), பற்றின்மை, மற்றும் உயர்நோக்கம் இவற்றுடன் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். செயல்முறையில்தான்

சுவாமி பஜனானந்தர்

இது மற்ற யோகங்களிலிருந்து வேறுபடுகிறதே தவிர அடிப்படை நியதிகளும் மனப்பயிற்சிகளும் மற்ற யோகங்களுக்கும் கர்மயோகத்திற்கும் ஏறக்குறைய ஒரே போன்றவைதான். மனத் தூய்மை, அக விழிப்புணர்வு, பயிற்சி இவை ஓரளவிற்கேனும் இருந்தால் மட்டுமே கர்மயோகம் செய்ய முடியும்.

அடிப்படைத் தேவைகள்

1. ஆன்ம தாகம்

இறைவனை அடைய வேண்டும் என்று துடிக்கிறான் பக்தியோகி. ஆன்ம அனுபூதியை நாடுகிறான் ஞானயோகி. கர்மயோகிக்கும் இதுபோன்ற முடிவானதொரு நோக்கமும், அந்த நோக்கத்தில் தீவிரமான உறுதியும், அதை அடைய வேண்டும் என்ற தளராத தாகமும் வேண்டும். அவன் கடவுள் நம்பிக்கை உடையவனாக இருந்தால் அவரை அடைவதற்கான தீவிர தாகம் கொள்ள வேண்டும். கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவன் ஆனால், பிறருக்கு நன்மை செய்தல் என்ற லட்சியம் அவனது வாழ்க்கையில் ஊறிப்போயிருக்க வேண்டும். 'மற்றவர்களுக்குப் பயன்படாத, மகாமோகத்தில் அழுந்திக் கிடக்கின்ற

மக்களுக்கு நன்மை தராத, அவர்களைக் காமம், பணத்தாசை இவற்றின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்க உதவாத ஆன்மீக சாதனையாலோ அனுபூதியாலோ என்ன நன்மை இருக்கிறது? ஒரே ஒரு உயிர்கூட பந்தத்தில் சிக்கிக் கிடக்கும் வரை, நீ முக்தியை அடைய முடியும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?'¹ என்று கேட்கிறார் சுவாமிஜி. மக்களைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்ற தாகம் இவ்வாறு கர்ம யோகியிடம் உயிர்த்துடிப்பாக இருக்க வேண்டும்.

—————2. புரிந்துகொள்ளல்—————

அறிவின் துணையின்றிச் செய்யப்படும் எதுவும் அரைகுறையானதாகத்தான் இருக்கும். நாம் யார், எதைச் செய்கிறோம், எதற்காகச் செய்கிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு செயல்பட வேண்டும். புரிந்து கொள்ளல் என்பது மற்ற யோகங்களைவிட கர்மயோகத்தில் மிகவும் இன்றியமையாதது. மற்ற யோகங்களில் ஒரு தவறு நேர்ந்தால், செய்கின்ற ஒருவரைத்தான் அது பாதிக்கும். கர்மயோகத்தில் தவறு நேர்ந்தால் எத்தனையோ பேர் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஏனெனில் மற்ற யோகங்கள் தனிமையில்

செய்யப்படுகின்றன, கர்மயோகத்தில் நாம் பலருடன் தொடர்புகொள்ள வேண்டியுள்ளது.

புரிந்துகொள்ளல் என்பதில் மூன்று பகுதிகள் உள்ளன— i. நம்மைப் புரிந்து கொள்ளல்; ii. உலகைப் புரிந்துகொள்ளல், iii. கர்மயோகத்தின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளல்.

i. நம்மைப் புரிந்துகொள்ளல்—————

இதில் மூன்று கருத்துக்களை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்—

1. ஒரு கர்மயோகிக்குச் சுய அறிவு (self-knowledge), அதாவது தன்னைப்பற்றிய அறிவு மிகவும் அவசியம். இங்கே நாம் பெரிய ஆன்மீக நிலைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. நம்மைப்பற்றிய சாதாரணமான உண்மைகள் நமக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும், அவ்வளவுதான். நாம் யார், நாம் எதற்காக கர்மயோகம் செய்கிறோம் போன்ற கேள்விகளை நமக்கு நாமே கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும். நமக்கு நம்மைப்பற்றி எதுவும் தெரியாது என்ற பெரிய உண்மை அப்போது தெரியவரும். இப்படி நம்மைப்பற்றியே குழப்பமான நிலையில் செய்கின்ற ஒன்று எப்படி கர்மயோகம் ஆகும்? அதனால்தான்

சுய ஆராய்ச்சி தேவை என்று வற்புறுத்து கிறார் சுவாமிஜி. 'மனித இயல்பில் பெரிய அபாயம் ஒன்று உள்ளது— அவன் ஒரு போதும் சுய ஆராய்ச்சி செய்வது கிடையாது'² என்று எச்சரிக்கிறார் அவர். தினமும் சுய ஆராய்ச்சி செய்வதைப் பயிற்சிகளுள் ஒன்றாக்க வேண்டும்.

2. வாழ்க்கையில் தனது இடத்தைப் புரிந்துகொண்டு ஒரு கர்மயோகி செயல்பட வேண்டும். ஆன்மீகம், கர்மயோகம் என்று ஏதோ சிலவற்றைப் படித்துவிட்டால், அங்கும் இங்கும் ஓடியாடி சில பணிகளைச் செய்துவிட்டால் எல்லாம் ஆகிவிட்டதாக எண்ணிக்கொள்ளக் கூடாது. 'சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து ஆளத் தகுந்த அரசனாகவே அவன் தன்னைக் கருதிக்கொள்கிறான்'³ என்கிறார் சுவாமிஜி. தான் எந்த இடத்தில் இருக்கிறோம், தனது மனப் பக்குவம் எந்த அளவிற்கு உள்ளது என்பதை அறியாமல் கர்மயோகத்தில் இறங்குவது படுதோல்வியையே தரும். 'நான் பற்றின்றிதான் எல்லாவற்றையும் செய்கிறேன்' என்று தொடக்கத்திலேயே எண்ணிவிடக் கூடாது. 'நாம் ஆரம்பத்திலிருந்து தொடங்க வேண்டும். நம்மிடம் வருகின்ற வேலைகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு, நாள்தோறும் படிப்படியாக

நம்மை மேன்மேலும் சுயநலமற்றவர்களாக மாற்றிக்கொண்டே வரவேண்டும். வேலை செய்ய வேண்டும், கூடவே, எந்த நோக்கம் நம்மை அந்த வேலையில் ஈடுபடத் தூண்டுகிறது என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். விதிவிலக்கின்றி நமது நோக்கங்கள் சுயநலம் நிறைந்ததாகவே இருப்பதை நாம் ஆரம்ப வருடங்களில் காண்போம். விடாப்பிடியான முயற்சியால் இந்தச் சுயநலம் சிறிதுசிறிதாக மறையும். இறுதியில் ஒருநாள் சுயநலம் சிறிதும் இல்லாமல் செயல்புரிகின்ற மனநிலையைப் பெற்றுவிடுவோம்.’⁴

3. நோக்கத்தை மறக்காதிருக்க வேண்டும். கர்மயோகத்தின் லட்சியம் சொந்த முக்தியும் உலக நன்மையும் ஆகும். இந்த எண்ணம் எப்போதும் நமது நினைவில் நீங்காமல் நிற்க வேண்டும். கர்மயோகம் செய்வதாகத்தான் ஆரம்பிப்போம். ஆனால் மனத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஓர் ஆசை ஒளிந்துகொண்டிருக்கும். அது நம்மை இழுத்துச் சென்று, நாம் நமது நோக்கத்தை மறந்துவிடும்படி எந்தக் கணத்திலும் செய்ய முடியும். எனவே அவ்வப்போது நமது நோக்கத்தை மனத்திற்கு நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ii. உலகைப் புரிந்துகொள்ளல் _____

தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே பாய்ந்து செல்லும் நதிபோல் ஓடுகிறது வாழ்க்கை. சூழ்நிலைகள் கணத்திற்குக் கணம் மாறுகின்றன. கடக்கவே முடியாத கோட்டை போன்ற எத்தனையோ சூழ்நிலைகளை நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது; எத்தனையோ விதமான மனிதர்களைச் சந்திக்க வேண்டியுள்ளது. எல்லோரும் நமக்கு இசைவாக நடப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. 'இது இறைவனின் உலகம், எல்லோரும் தெய்வீகமானவர்கள்' என்பதெல்லாம் உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் நாம் காண்பது என்னவோ உலகில் தீமை இருக்கிறது என்பதைத்தான். எல்லோரிலும் தெய்வீகம் இருப்பது உண்மை, ஆனால் அது வெளிப்படும் விதம் மனிதனுக்கு மனிதன் வேறுபடுகிறது என்ற உண்மையை ஒருபோதும் மறக்கலாகாது. உலகில் தீமை இருப்பதும் தீயவர்கள் இருப்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மை. இதனைக் கருத்தில்கொண்டு செயல்களத்தில் இறங்க வேண்டும். கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுபவர்கள் தீமை என்பது என்ன, அதனை எதிர்கொள்வது எப்படி என்பதை அறிந்து கொள்வது இன்றியமையாதது.

மூன்று வகை தீமைகள் உள்ளன—

1. தீண்டாமை, ஜாதி, ஏழைகளை ஏமாற்றுதல் போன்ற சமுதாயக் கொடுமைகள்.

2. குடும்பம், அலுவலகம் போன்ற இடங்களில் சந்திக்க நேர்கின்ற தீமைகள், தீயவர்கள்.

ஒழுக்கமற்ற, கொடிய, நீதி நியாயங்களுக்கு அஞ்சாத ஒருவர் நமக்கு உயர் அதிகாரியாகவோ, உடன் பணியாற்று பவராகவோ, பக்கத்து வீட்டுக்காரராகவோ, உறவினராகவோ இருந்தால் போதும்; மன அழுத்தத்திற்கும் துன்பங்களுக்கும் வேறு எங்கும் போக வேண்டாம். இத்தகைய யோருடன் வாழ்வதும் வேலை செய்வதும் சித்திரவதையைத் தவிர வேறில்லை.

3. வாழ்க்கையுடன் இணைந்தே இருக்கின்ற தீமைகள் (existential evils).

இவை குறிப்பிட்ட நபராலோ, குறிப்பிட்ட காரணங்களாலோ உருவாக்கப் பட்டவை அல்ல. மரணம், நோய், சுய வெறுப்பு, இனம்புரியாத காரணங்களால் ஏற்படுகின்ற பயம், சஞ்சலம், குற்ற உணர்வு, பாவ உணர்வு, பிடிப்பற்ற நிலைமை இவை. இத்தகைய தீமைகளுள் சிலவாகும். இவற்றுள் சிலவற்றையாவது ஒருவன்

32 ————— எது கர்மயோகம்?

வாழ்க்கையில் எதிர்கொண்டேயாக வேண்டும். கர்மயோகிக்கு இவை பெரிய தடைகள்.

தீமைகளைச் சந்திக்கும்போது சிலர் இறைவனிடம் நம்பிக்கையை இழந்துவிடுகிறார்கள், சிலர் கர்மயோகம் பயனற்றது என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்கள், சிலர் தீமைகளை எதிர்த்துப் போராடுவதிலேயே தங்கள் ஆற்றலைச் செலவிடுகிறார்கள், சிலர் பிடிப்பிழந்து தீமையின் ஆற்றலுக்குத் தலைவணங்கி விடுகிறார்கள். ஆனால் இதனால் எல்லாம் தீமையைத் தவிர்க்க முடியாது. அதை எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதை ஒரு கர்மயோகி அறிந்திருக்க வேண்டும். அதற்கு நான்கு விஷயங்களை நினைவில்கொள்ள வேண்டும்—

1. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணமும் நாம் அனுபவம் பெறுகிறோம்; எத்தனையோ தீமைகளைச் சந்திக்கிறோம். இந்த நிகழ்ச்சிகள் நமக்குப் பல படிப்பினைகளைத் தந்திருக்கும். இந்தப் படிப்பினைகளை அடிப்படையாக வைத்து நமக்கு நாமே ஒரு வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை உருவாக்கி, அதன்படி நடக்க வேண்டும்.

2. நாம் நல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும்; ஒழுக்கம் உடையவர்களாக

இருக்க வேண்டும்; எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நல்வழியிலிருந்து விலகாதவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

தீமையைத் தீய வழிகளால்தான் வெல்ல முடியும் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள்; எனவே தீயவர்களைக் கையாளவும், ஏன், சில நல்ல விஷயங்களைச் செய்யவும்கூட தீய வழிகளைப் பின்பற்றுகிறார்கள். ஒரு கர்மயோகி ஒருபோதும் இந்த வழியை நாடக் கூடாது. தீமை அல்ல, நன்மையே வெல்லும் என்பதைக் கர்மயோகி உறுதியாக நம்ப வேண்டும். இல்லாவிடில் தோல்வியையே சந்திக்க நேரும். நல்லொழுக்கம் என்ற உறுதியான அடிப்படையின்மீது நிற்காமல் ஒருவன் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுவது என்பது அவன் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக்கொள்கின்ற வெறும் பயிற்சியாக மட்டுமே இருக்கும்.

3. தன்னைப்பற்றிய உயர்வான எண்ணமும் (self-reverence), சுய மரியாதையும் (self-dignity) ஒரு கர்மயோகிக்கு மிக முக்கியமான தேவைகள்.

நாம் இந்த உடம்பு அல்ல, இதற்குள் உறையும் ஆன்மா என்று இந்து மதம் போதிக்கிறது. இதனை ஆழ்ந்து சிந்தித்து இந்தக் கருத்தை நம்முள் பதிக்க வேண்டும்.

உலகின் எந்த மாசுகளாலும் பாதிக்கப்பட முடியாத ஆன்மா நாம் என்ற உணர்வு நம்முள் ஆற்றலுடன் திகழுமானால் எந்தத் தீமையும் நம்மை நிலைகுலைக்க முடியாது.

4. கர்மயோகியின் லட்சியம் இறையனு பூதியே தவிர, தீமையை ஒழிப்பதல்ல என்பதை மறக்கக் கூடாது. இந்த உலகில் நன்மை என்ற ஒன்று இருக்கும்வரை தீமையும் இருந்தே தீரும். தீமை இருக்கிறது என்று சொல்வதால், உலகில் தீமை மட்டுமே இருக்கிறது என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. உலகில் தீமை உள்ளது, அதேபோல் நன்மையும் உள்ளது. ஆனால் உலகம் நல்லதோ கெட்டதோ இல்லை, அது நமது பார்வையைப் பொறுத்து அமைகிறது. 'இந்த உலகம் நல்லதும் இல்லை, கெட்டதும் இல்லை... நெருப்பு தன்னளவில் நல்லதோ தீயதோ இல்லை. அது நமக்கு இதமான வெதுவெதுப்பு தரும்போது, "ஆ, எவ்வளவு அருமையான நெருப்பு!" என்கிறோம்; விரலைச் சுட்டுவிட்டால் அதையே குறை கூறுகிறோம். எனினும் நெருப்பு தன்னளவில் நல்லதோ கெட்டதோ இல்லை. அதை நாம் எப்படிப் பயன்படுத்துகிறோமோ அதற்கு ஏற்ற உணர்ச்சியை அது நம்முள் எழுப்புகிறது. உலகமும் அவ்வாறே. அது

பூரணமானது. பூரணமானது என்றால், தன் குறிக்கோளைப் பூரணமாக நிறைவேற்று வதற்கான அனைத்தையும் கொண்டது என்பதே⁵ என்கிறார் சுவாமிஜி.

iii. கர்மயோகத்தின் தன்மையைப் புரிந்துகொள்ளல்—————

இதில் மிக முக்கியமான மூன்று கருத்துக்களை சுவாமிஜி சுட்டிக்காட்டு கிறார்:

—1. நாம் உலகை மாற்ற முடியாது—

‘இந்த உலகமும் நாயின் சுருண்ட வால்போல்தான் இருக்கிறது. அதை நிமிர்த்துவதற்காக மனிதர்கள் காலம்காலமாக முயன்றுவருகிறார்கள். ஆனால் விட்டவுடனே அது சுருண்டுகொள்கிறது.’⁶ உலகைப்பற்றிய ஓர் உண்மை இது. கர்மயோகி தொடர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டும். ஆனால் உலகை மாற்றியமைக்க அவன் ஒருபோதும் முயலக் கூடாது. உலகம் தனது நன்மை தீமைகளுடன் இப்படித்தான் போய்க்கொண்டே இருக்கும். எனவே உலகை மாற்றுவதற்கான முயற்சிகளை விட்டுவிட்டு, தன்னை மாற்றியமைப்பதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டும்.

இப்படி தன்னை மாற்றியமைப்பதுதான் ஒருவன் செய்யும் வேலையைக் கர்ம யோகமாக ஆக்குகிறது; அவன் செய்யும் வேலையின் தன்மையோ தரமோ ஒரு பொருட்டல்ல.

2. நாம் உதவுவது நமக்கே,

————— உலகிற்கு அல்ல —————

‘நாம் எதற்காக உலகிற்கு நன்மை செய்ய வேண்டும்? மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் உலகத்திற்கு உதவுவதற்காக, ஆனால் உண்மையில் நமக்கே உதவுவதற்காக. நாம் எப்போதும் உலகத்திற்கு உதவ முயன்றுகொண்டே இருக்க வேண்டும். அது ஒன்றே நமது மிகவுயர்ந்த குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும்.

‘நாம் சற்று ஆழ்ந்து சிந்தித்தோமானால், உலகிற்கு நம் உதவி சிறிதுகூடத் தேவையில்லை என்பதைக் காணலாம். நீங்களோ நானோ வந்து உதவி செய்வோம் என்பதற்காக இந்த உலகம் படைக்கப்படவில்லை... உலகத்திற்கு நம் உதவி தேவைப் படுகிறது என்று சொல்வது தெய்வ நிந்தனை ஆகாதா? உலகில் துயரம் மிகுந்திருப்பதை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. நாம் சென்று பிறருக்கு உதவி செய்வதே செய்யத்

தக்கவற்றுள் சிறந்தது. எனினும் பிறருக்கு உதவுவது என்பது நமக்கே நாம் உதவிக் கொள்வதுதான் என்பதை இறுதியில் உணர்வோம்.’⁷

3. உலகிற்கு உதவுவது

—நமக்குக் கிடைத்த ஒரு வாய்ப்பு—

‘நாம் நல்லதையே செய்ய வேண்டும். பிறருக்கு உதவுவது என்பது ஒரு பேறு என்ற எண்ணம் நமக்கு எப்போதும் இருக்குமானால், நன்மை செய்வதற்கான ஆசை மிகவும் ஆற்றல் வாய்ந்த தூண்டுசக்தியாகி விடும். ஐந்து காசுகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, உயரமான மேடையில் நின்று கொண்டு, “பிச்சைக்காரா, இதோ” என்று கூறாதீர்கள். அவன் இருந்ததால்தானே அவனுக்கு தானம் செய்து, அதன்மூலம் உங்களுக்கு நீங்களே உதவ முடிந்தது என்று அவனிடம் நன்றியுடன் இருங்கள். பெற்றுக் கொள்பவனல்ல, கொடுப்பவனே பேறு பெற்றவன். உங்கள் தானத் திறத்தையும் இரக்கத்தையும் இந்த உலகத்தில் செயல்படுத்தி, அதன்மூலம் நீங்கள் தூய்மையும் நிறைநிலையும் அடைவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்ததற்காக நன்றி உடையவர்களாக இருங்கள். எல்லா நற்செயல்களுமே நம்மைத்

தூய்மையை நோக்கி, நிறைநிலையை நோக்கியே இட்டுச் செல்கின்றன.

‘மிஞ்சிப்போனால் அப்படி என்ன பெரிதாகச் சாதித்து விடமுடியும்? ஒரு மருத்துவமனையைக் கட்டுவீர்கள், சாலைகள் போடுவீர்கள், அற நிலையங்களை ஏற்படுத்துவீர்கள், அவ்வளவுதானே! ஒரு பெரிய அறக்கட்டளையை ஏற்படுத்தி இரண்டு மூன்று லட்ச ரூபாய் சேர்க்கலாம்; முதல் லட்சத்தில் மருத்துவமனை கட்டலாம், இரண்டாவது லட்சத்தைக் குடி, விருந்து என்று கேளிக்கைகளில் செலவிடலாம்; மூன்றாவது லட்சத்தில் பாதியை இதை நடத்துபவர்கள் திருடிக்கொண்டு போகும்படியும் செய்வீர்கள்! இவற்றால் ஆவதென்ன? இப்படி நீங்கள் கட்டுகின்ற கட்டிடங்களைப் புயல் ஒன்று ஐந்து நிமிடத்தில் தரைமட்டமாக்கிவிடும். அதற்குப் பிறகு என்ன செய்வது? குமுறி எழுகின்ற ஓர் எரிமலை, நாம் அமைத்த எல்லா சாலைகளையும் மருத்துவமனைகளையும் நகரங்களையும் கட்டிடங்களையும் அடித்துச் சென்றுவிடும். எனவே உலகிற்கு நன்மை செய்வது என்றெல்லாம் முட்டாள் தனமாகப் பேசுவதை விட்டுவிடுவோம். உங்களுடையவோ என்னுடையவோ

உதவிக்காக அது காத்துக்கொண்டிருக்க வில்லை. என்றாலும் நாம் வேலை செய்ய வேண்டும். எப்போதும் நல்லது செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அது நமக்கு ஓர் ஆசீர்வாதம். நாம் நிறைநிலை அடைய இது ஒன்றே வழி.

‘நாம் இதுவரை உதவி செய்துள்ள எந்தப் பிச்சைக்காரனும் நம்மிடம் ஒரு சல்லிக்காசுக்கும் கடமைப்பட்டவனல்ல. எல்லா வழிகளிலும் நாம்தான் அவனிடம் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறோம். ஏனெனில் நமது தான சிந்தையைத் தன்மீது செயல்படுத்த அவன் நம்மை அனுமதித்திருக்கிறான். நாம் உலகத்திற்கு நன்மை செய்து விட்டோம் அல்லது செய்ய முடியும் அல்லது இன்னாருக்கெல்லாம் நாம் உதவி செய்வோம் என்றெல்லாம் நினைப்பது முற்றிலும் தவறு. அது முட்டாள்தனமான எண்ணம். முட்டாள்தனமான எண்ணங்கள் துன்பத்தைத்தான் கொண்டுவரும். நாம் யாரோ ஒருவருக்கு உதவி செய்ததாக எண்ணி, அவன் நமக்கு நன்றிபாராட்ட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். அவன் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் நமது மனம் வேதனைப்படுகிறது, நாம் செய்வற்றிற்கு ஏன் பிரதிபலனை எதிர்பார்க்க வேண்டும்?

நீ உதவி செய்தவனிடம் நன்றிகொள், அவனைக் கடவுளாக எண்ணிக்கொள். சகோதரர்களுக்கு உதவி செய்வதன்மூலம் இறைவனை வழிபட அனுமதிக்கப்பட்டது ஒரு பெரும் பேறு அல்லவா? நாம் உண்மையிலேயே பற்றற்றவர்களாக இருப்போமானால், இந்த வீண் எதிர்பார்ப்புகளிலிருந்து வருகின்ற வேதனையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வோம். எப்போதும் உற்சாகத்துடன் நற்செயல்களைச் செய்த படி இருப்போம். பற்றற்றுச் செய்யும் செயலினால் ஒருபோதும் துன்பமோ துயரமோ வருவதில்லை. இந்த உலகம் சுகதுக்கங்களின் சேர்க்கையாக என்றென்றும் இவ்வாறே போய்க் கொண்டிருக்கும்.’⁸

————— 3. அன்பு —————

முதலில் ஆன்மதாகம், பிறகு புரிந்து கொள்ளல், அடுத்து வருவது அன்பு.

இந்த உலகம் நம்மை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது உண்மையானால் நாம் ஏன் பிறருக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும். முன்னுக்குப்பின் முரண்போல் தோன்றுகின்ற இதனைச் சாதிப்பது அன்பு. ஒருவனுக்கு நமது உதவி தேவையில்லை என்பது தெரிந்தும் அவனுக்கு உதவுவது

அவன்மீது நாம் கொண்ட அன்பின்
காரணமாக மட்டும்தானே இருக்க முடியும்!

‘அன்பின் மூலமாகச் செய்யப்படும்
ஒவ்வொரு செயலும் ஆனந்தத்தைக்
கொண்டுவரும். அமைதியையும் ஆசிகளையு
ம் விளைவாகக் கொண்டு
வராத அன்புச் செயல்கள்
எதுவுமே இல்லை’⁹ என்கிறார்
சுவாமிஜி.



-
1. ஞானதீபம், 6. 246.
 2. ஞானதீபம், 1. 110.
 3. ஞானதீபம், 1. 110.
 4. ஞானதீபம், 1. 105.
 5. ஞானதீபம், 1. 121, 122.
 6. ஞானதீபம், 1. 126.
 7. ஞானதீபம், 1. 121.
 8. ஞானதீபம், 1. 122-124.
 9. ஞானதீபம், 1. 169.

❧ 4. செயல்முறை ❧

இரண்டு வகை கர்மயோகம்—————

கர்மயோகம் என்பதை ஞானயோகம் அல்லது பக்தியோகத்துடன் இணைத்தே செய்ய வேண்டும், அவற்றின் ஒர் ஆரம்பப் படியாகவே கொள்ள வேண்டும் என்பது நமது ஆச்சாரியர்களின் முடிவு. நாம் ஞானத்தின் வழியில் செல்கிறோமா, அல்லது பக்தியின் வழியில் செல்கிறோமா என்பதைப் பொறுத்து கர்ம யோகம் செய்வதும் இரண்டு வகைப் படுகிறது—

‘எல்லாவிதமான பற்றுகளையும் நீக்கு வதற்கு இரண்டு வழிகள் உள்ளன. ஒரு வழி இறை நம்பிக்கை இல்லாத, புறத்திலிருந்து

வருகின்ற எந்த உதவியையும் நம்பாதவர்களுக்கு உரியது. தங்களுக்குரிய வழிமுறைகளைத் தேடிக்கொள்ளும் பொறுப்பு அவர்களுடையதே. தங்கள் சொந்த சங்கல்பம், மன ஆற்றல், விவேகம் இவற்றைத் துணையாகக் கொண்டு, “நான் பற்றில்லாமல் இருப்பேன்” என்னும் உறுதியுடன் இவர்கள் செயலில் ஈடுபட வேண்டும்.

‘இறை நம்பிக்கை உள்ளவர்களுக்கு மற்றொரு வழி இருக்கிறது. இது முன்னதை விடக் கொஞ்சம் எளிய வழி. இவர்கள் தங்கள் செயலின் பலனை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்து விடுகிறார்கள். இவர்கள் செயல்புரிகிறார்கள், ஆனால் பலனில் பற்று வைக்க மாட்டார்கள். இவர்கள் காண்பதும் கேட்பதும் உண்பதும் எல்லாம் இறைவனுக்காகவே. நாம் எத்தகைய நற்செயல்களைச் செய்தாலும் புகழுக்கோ பலனுக்கோ உரிமை கொண்டாடாமல் இருப்போம். அவை இறைவனுடையவை; பலன்களை அவரிடமே அர்ப்பித்துவிடுவோம். எஜமானான இறைவனின் ஏவலர் மட்டுமே நாம் என்றும், செயல்புரிவதற்கான ஒவ்வொரு தூண்டுதலும் ஒவ்வொரு கணமும் அவரிடமிருந்தே வருகிறது என்றும் எண்ணி ஒதுங்கி நிற்போம்.’¹

மூன்று படிகள்

பக்தியோகப் பாதையாக இருந்தாலும் சரி, ஞானயோகப் பாதையாக இருந்தாலும் சரி பற்றின்றி வேலை செய்ய வேண்டும். இதற்கு ஞானயோகம் எப்படித் துணை செய்கிறது, அல்லது பக்தியோகம் எப்படித் துணை செய்கிறது என்பதை வைத்து கர்மயோகம் இரண்டு வகையாக என்று பிரிக்கப்பட்டது. ஆனால் பற்றினை விடுவதே அடிப்படை. 'பற்றில்லாமல் செயல் புரிவது எப்படி என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்'² என்கிறார் சுவாமிஜி.

பற்றை விடவேண்டும் என்றால், நான் என்ற எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு வேலை செய்ய வேண்டும் என்றுதான் பொதுவாக நாம் பொருள் கொள்கிறோம். ஆனால் ஆரம்பத்தில் நான் என்ற எண்ணத்தை விட முடியாது. அதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடுவது நமக்கு தோல்வியையே தரும். ஏன்? ஏனெனில் பற்றினை விடுவது என்பது மூன்று படிகளாகச் செய்ய வேண்டிய விஷயம். எடுத்தவுடனே மூன்றாம் படிக்குச் சென்றால் அது தோல்வியைத் தராமல் வேறு எதைத் தரும்? அந்த மூன்று படிகளை இப்போது காண்போம்.

——1. பலனை எதிர்பாராதிருத்தல்——

பலனை எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்று கூறியதும் உடனடியாக எழுப்பப்படுகின்ற கேள்வி ஒன்று உண்டு: ‘அப்படியானால் வேலை செய்துவிட்டு சம்பளம் வாங்காமல் இருக்க வேண்டுமா?’ உண்மையான கருத்தைப் புரிந்துகொள்ளாததால் எழுப்பப் படுகின்ற கேள்வி இது.

பலனை எதிர்பார்ப்பதால் என்ன நடக்கும்?

ஒரு வேலையைச் செய்யும்போதே அதன் விளைவு என்னவாக இருக்கும் என்பதை யோசித்துக் கொண்டிருந்தால் வேலையிலிருந்து மனம் சிதறிவிடுகிறது. சிதறிய மனத்துடன் செய்கின்ற வேலை உயரிய பலனைத் தர முடியுமா? பலனைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் முழுமனத்தையும் வேலையில் செலுத்தினால் அந்த வேலைதானே உரிய பலனைத் தர முடியும்! இதையே சுவாமிஜி, ‘வாழ்க்கையில் நம்மிடம் பெரிய குறை உள்ளது. குறிக்கோளே நம்மை மிகவும் கவர்வதாக உள்ளது,... அதன் பரிமாணத்தின் காரணமாக, அதை அடைவதற்கான வழி முறைகளை நாம் பெரிதாக எண்ணாமல் விட்டுவிடுகிறோம். தோல்வி வரும்போதெல்லாம், அதனை ஆராய்ந்து பார்த்தால்

நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது சதவீதம் செயல்களிலும் நாம் வழிமுறைகளில் கவனத்தைச் செலுத்தியிருக்க மாட்டோம், அதுதான் தோல்விக்குக் காரணமாக இருந்தது என்பது தெரியவரும். பாதையை முற்றுப்பெறச் செய்வதிலும் பலப்படுத்துவதிலும் ஒழுங்காகக் கவனம் செலுத்துவதே நாம் செய்ய வேண்டியது. பாதை சரியாக இருந்தால், பயன் வந்தேயாக வேண்டும்... ஆதலால் வழிமுறையில் கவனத்துடன் இருப்பதே வாழ்வின் மேலான ரகசியம்.³ என்கிறார்.

2. வேலையைப்பற்றிக்

—————கவலைப்படாதிருத்தல்—————

பலனைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருப்பதற்குக் கற்றுக்கொண்ட பிறகு, வேலையைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது எந்த வேலையையும் நாமாக நாடிப் போகவோ, தானாக வருவதை விலக்கவோ கூடாது. நமது பங்கிற்கென்று எந்த வேலை வருகிறதோ அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும். வேலையை ஏற்றுக்கொண்ட பின் முழுத் திறமையைச் செலுத்தி அதனைச் செய்து முடிக்க

வேண்டும். 'வேலையைத் திறமையாகச் செய்வதே யோகம்' என்கிறது கீதை (2.50). எனவே ஏனோதானோ என்று வேலை செய்துவிட்டு, 'நான் பற்றின்றி வேலை செய்கிறேன்' என்று சொல்வது தவறு.

3. 'நான் செய்கிறேன்'

————— என்ற எண்ணத்தை விடுதல். —————

மூன்றாவது படியாக வருவதுதான் 'நான் செய்கிறேன்' என்ற எண்ணத்தை விடுவது. இங்கே மிக முக்கியமான கருத்து ஒன்றை நினைவில் கொள்வது இன்றியமையாதது. நான் என்ற எண்ணத்தை விட்டால் வேலை செய்ய முடியாது; எந்திரத்தனமாகச் செய்கின்ற சில வேலைகளை ஒருவேளை செய்ய முடியும். எனவே 'இறைவன் செய்கிறான், நான் கருவி மட்டுமே', அல்லது 'இயற்கை செய்கிறது, நான் சாட்சி மட்டுமே' என்று உணர்வதே இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. நாம் வேலையில் ஈடுபடும் வரை நான் என்ற எண்ணத்தை விட முடியாது என்பதை மறக்கலாகாது.

கர்மயோகத்தின் ரகசியம் —————

இந்த மூன்று நிலைகளையும் கடந்த பிறகே நாம் பற்றின்றி வேலை செய்யத்

தகுதி படைத்தவர்கள் ஆவோம். நாம் இதற்கான தகுதி பெற்றுவிட்டோம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வது எப்படி? எந்த நேரம் வேண்டுமானாலும் ஒரு வேலையை விட்டு விடும் திறமை படைத்தவர்களாக நாம் இருந்தால் அதுவே நாம் பற்றின்றி வேலை செய்ததன் அடையாளம் ஆகும். 'நமது முழு ஆற்றலுடன் இடைவிடாமல் செயல்புரிய வேண்டும்; நாம் செய்யும் செயல் எது வாயினும் நமது முழு மனத்தையும் அதில் செலுத்த வேண்டும்... செயல்புரிவதிலிருந்து வேறு எதன் காரணமாகவும் நமது மனம் விலகிச் செல்ல இடம் கொடுக்கக் கூடாது. அதேவேளையில் நாம் விரும்பினால் செயலை விட்டுவிடும் திறமையும் பெற்றிருக்க வேண்டும்'⁴ என்று அழகாக இதனை விளக்குகிறார் சுவாமிஜி.

'நாம் ஏன் இங்கிருக்கிறோம்? நாம் தேனைக் குடிக்க இங்கே வந்தோம். ஆனால் நம் கைகளும் கால்களும் அதில் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். நாம் பிடிக்க வந்தோம், ஆனால் பிடிபட்டுவிட்டோம். நாம் அனுபவிக்க வந்தோம், ஆனால் அனுபவிக்கப்படுகிறோம். நாம் ஆள வந்தோம், ஆனால் ஆளப்படுகிறோம். நாம் வேலை செய்ய வந்தோம், ஆனால் வேலை

வாங்கப்படுகிறோம். இவ்வாறுதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இது நம் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு துறையிலும் புகுந்திருக்கிறது. பிற மனங்கள் நம்மை வேலை வாங்குகின்றன; நாமும் பிற மனங்களை வேலை வாங்க எப்போதும் பாடுபடுகிறோம். வாழ்க்கையின் இன்பங்களை அனுபவிக்க விழைகிறோம். ஆனால் அவை நம் உயிரையே உறிஞ்சிவிடுகின்றன. இயற்கையிலிருந்து ஒவ்வொன்றையும் பெற நாம் விரும்புகிறோம். ஆனால் இயற்கை நம்மிடமிருந்து ஒவ்வொன்றையும் பறித்துக்கொண்டு, நம்மை வெறுமையாக்கி ஒருபக்கமாக எறிந்துவிடுவதை நாளடைவில் காண்கிறோம்.

‘இது மட்டும் இல்லாதிருந்தால், வாழ்க்கை இன்பமயமாக இருந்திருக்கும். பரவாயில்லை, போகட்டும்! தோல்விகளும் வெற்றிகளும், துன்பங்களும் இன்பங்களும் மற்ற அனைத்தும் இருந்தாலும் நாம் சிக்கிக் கொள்ளாமல் மட்டும் இருப்போமானால் வாழ்க்கை இன்பத்திற்குமேல் இன்பமாகவே தொடரும்.

‘துயரத்திற்கு ஒரே காரணம் இதுவே— நாம் பற்றுக்கு ஆளாகிறோம்; சிக்கிக்கொள்கிறோம்.... எவ்வளவு விருப்பம் உள்ளதானாலும், அதற்காக உன் மனம் எவ்வளவு

தான் ஏங்கினாலும், அதை விட்டுவிட்டால் நீ அடையும் சோகம் எவ்வளவுதான் பெரிய தானாலும் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் உன்னைப் பிரித்துக் கொள்வதற்கான திறமையை உன்னிடம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். விரும்பும்போது அதனை விட்டு நீங்கும் ஆற்றல் உனக்கிருக்க வேண்டும்.’⁵

இவ்வாறு பற்றின்றி வேலை செய்வதற்கு பக்தியோகமும் ஞானயோகமும் எவ்வாறு துணை செய்கின்றன என்பதை இனி காண்போம்.

பக்தியோகப் பாதை—————

‘இறைவனுக்காகவே எல்லாம் செய்கிறேன்’ என்று வார்த்தைகளால் கோட்டை கட்டுவது எந்தப் பலனையும் தராது. நமது மனப் பக்குவத்திற்கு ஏற்பவே நாம் இறைவனை அறிகிறோம். எந்த அளவிற்கு நாம் அறிகிறோமோ அந்த அளவிற்கே அவருடன் நமது தொடர்பு அமைகிறது. இந்தத் தொடர்பே நாம் கர்மயோகம் செய்வதற்கான வழியை நிர்ணயிக்கிறது. தனி மனிதர்களின் மன அமைப்பிற்கு ஏற்ப அவர்கள் கர்மயோகம் செய்கின்ற விதமும் மாறுபடலாம். ஆனால் அவற்றை மூன்று பரந்த பிரிவுகளுள் அடக்கலாம்—

1. இறைவனின் திருப்திக்காக வேலை செய்தல் (பகவத் பரீதிகாம கர்மம்); 2. இறைவனைச் சரணடைந்து வேலை செய்தல் (பிரபத்தி); 3. இறைவனின் திருவிளையாடலில் பங்காக வேலை செய்தல்.

1. இறைவனின் திருப்திக்காக

வேலை செய்தல்

இறையருளால் எல்லாம் நடக்கிறது. நாம் வாழ இறையருள் வேண்டும். அதே வேளையில் நமது முயற்சியால்தான் அந்த அருளைப் பெற்று வாழ்வில் சிறக்க முடியும் — இதுவே இந்தக் கர்மயோகியின் அடிப்படைக் கருத்து. இந்த நம்பிக்கையுடன் தளராமல் அவன் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறான்.

இந்தப் பாதையில் மூன்று படிிகள் உள்ளன—

i. ஆரம்ப காலத்தில், எல்லாவற்றையும் இறைவன்தான் செய்விக்கிறான் என்ற நம்பிக்கை இருந்தாலும் அதை முழுமையாக நாம் உணர்வதில்லை. செய்கின்ற வேலைகளை எல்லாம் இறைவழிபாடாக உணரவும் முடிவதில்லை. அலுவலகத்திலும் தொழிற்சாலைகளிலும் வேலை செய்வதை, எடுத்த எடுப்பிலேயே, எப்படி இறைவழிபாடாகக் கருத முடியும்?

இந்த நிலையில் ஒருவன் செய்ய முடிந்ததெல்லாம், வேலையைத் தொடங்குவதற்கு முன்பும், அது நிறைவுற்ற பின்பும் இறைவனை நினைத்து, அந்த வேலையிலிருந்து வரும் பலன்களை அவரது திருவடிகளில் சமர்ப்பிப்பது ஒன்றே. வேலைகளுக்கு இடையிலும் சில நேரங்கள் இது சாத்தியப்படலாம். கர்மயோகம் செய்வதாகக் கூறுகின்ற நம்மில் மிகப் பெரும்பாலானோரும் உண்மையில் இந்த நிலையிலேயே இருக்கிறோம். இங்கே வேலையும் வழிபாடும் தனித்தனியாக நடைபெறுகின்றன.

ii. ஆரம்பநிலையில் இருக்கின்ற மனிதனால், தான் செய்கிறோம் என்ற எண்ணத்தையும் விடமுடிவதில்லை, வேலையின் பலனை அனுபவிக்காமலும் இருக்க முடிவதில்லை. ஆன்மீகத்தில் சற்று உயர்ந்த நிலையை அடையும்போது இதில் ஒன்று சாத்தியமாகிறது; செய்கின்ற வேலைகளின் பலனை அவனால் மனப்பூர்வமாக இறைவனிடம் சமர்ப்பித்துவிட முடிகிறது. ஆனாலும், தான் செய்கிறோம் என்ற எண்ணம் அவனிடம் இருக்கும். இது இரண்டாவது படி.

இந்த நிலையில், எல்லா செயல்களையும் வழிநடத்துகின்ற இறைவன்

தன்னுள்ளும் உறைவதை இவன் உணர் கிறான். இவனால் எல்லா வேலைகளையும் வழிபாடாகச் செய்ய முடியும்.

iii. ஆரம்ப நிலையில் வேலையும் வழி பாடும் தனித்தனியாக இருந்தன. அடுத்த நிலையில் வேலையை வழிபாடாகச் செய்ய முடிந்தது. மூன்றாம் நிலையாகிய இங்கே அவன் செய்கின்ற அனைத்துமே வழி பாடாகிவிடுகிறது. அவன் எங்கும் இறைவனைக் காண்கிறான். தன்னுள் உறைகின்ற இறைவன் உலகம் முழுவதிலும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவதை உணர்கிறான்.

இந்த நிலையில் உண்மையில் வேலை என்ற ஒன்று இல்லை. வேலை ஒன்று நிகழ வேண்டுமானால் அங்கே செய்பவன் ஒருவன் வேண்டும். நான் என்ற எண்ணம் இங்கே அறவே மறைந்துவிடுவதால், தான் எதையும் செய்வதாக அவன் உணர்வதில்லை. உலகில் நடைபெறும் இயக்கம் அனைத்தும் அவனைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு வழிபாடே. அவன் மனிதனில் கடவுளைக் காண்பதில்லை, மனிதனையே கடவுளாகக் காண்கிறான்.

மூன்றாம் நிலையாகிய இந்த உயர்நிலை கர்மயோகத்தையே சுவாமி விவேகானந்தர்

நவீன காலத்தின் லட்சியமாக உலகின் முன் வைத்தார். ஆன்மீக வாழ்க்கையில் மிகவும் முன்னேறியவர்கள் மட்டுமே, உணர்வின் உயர்நிலைகளைத் தொட்டவர்கள் மட்டுமே இத்தகைய கர்மயோகத்தைச் செய்ய முடியும். இவர்கள் எதைச் செய்தாலும் அது கர்மயோம்தான்.

‘நீங்கள் வழிபடுகின்ற எல்லாவற்றையும், உணர்கின்ற அனைத்தையும், செய்கின்ற அனைத்தையும் அவரிடமே அர்ப்பித்து விட்டு ஓய்வெடுங்கள். நாம் அமைதியில் நிலைத்திருப்போம், நமக்குள் பூரண அமைதி நிலவட்டும். பின்னர் நமது உடம்பு, மனம் மற்றும் அனைத்தையும் இறைவன் என்னும் வேள்வித் தீயில் ஆஹுதியாக சமர்ப்பிப்போம். வேள்வியில் நெய்யைச் சொரிவதற்குப் பதிலாக, உங்கள் சிறிய-நான் என்பதைச் சொரிந்து இரவும்பகலும் இந்த மாபெரும் வேள்வியைச் செய்யுங்கள். “இறைவா! இந்த உலகத்தில் செல்வத்தைத் தேடியதில் நான் கண்ட ஒரே செல்வம் நீயே. நான் என்னை உன்னிடம் ஆஹுதியாக அளிக்கிறேன். அன்பு செய்ய ஒருவரைத் தேடியதில் நான் கண்ட ஒரே அன்பன் நீயே. நான் என்னை உன்னிடம் ஆஹுதியாக அளிக்கிறேன்.” இரவும் பகலும் நாம் இதைத்

திரும்பத்திரும்பச் சொல்வோம். “எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். அது நல்லதோ, கெட்டதோ, இரண்டும் இல்லாததோ, எப்படியும் இருக்கட்டும் எனக்குக் கவலை இல்லை. எல்லாவற்றையும் உன்னிடமே அர்ப்பணிக்கிறேன்” என்று சொல்லுங்கள்.’⁶

2. இறைவனைச் சரணடைந்து

வேலை செய்தல்

நாம் மேலே கண்டது சற்று அமைதியான வாழ்க்கை உடையவர்களுக்கான கர்மயோகம். இத்தகையோர் இறைவனை ஒரு கையால் பற்றிக்கொண்டு மறு கையால் உலகக் கடமைகளைச் செய்வார்கள். ஆனால் இத்தகைய நிலையை அடைந்தவர்கள் மிகக் குறைவு. எனவே மிகச் சிலரால் மட்டுமே இத்தகைய கர்மயோகத்தைச் செய்ய முடியும்.

பொதுவாக நம்மில் பலரும் இரண்டு பிரிவுகளில் அடங்குவோம்— i. வாழ்க்கையின் துன்பங்களிலும் துயரங்களிலும் தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்; ii. இறையனுபூதிக்காக ஆழ்ந்த மன ஏக்கத்துடன் போராடுபவர்கள். இந்த இரண்டு பிரிவினரும் எப்போதும் ஒருவிதமான மனச்

சஞ்சலத்திலேயே வாழ்பவர்கள். இவர்களால் வேலையில் அதிகக் கவனம் செலுத்த முடியாது. இவர்களுக்காக நமது சாஸ்திரங்கள் வகுத்துள்ள நெறியே பிரபத்தி, அதாவது இறைவனிடம் தன்னைப் பரிபூரணமாகச் சமர்ப்பித்தல்.

இவர்கள் வேலை பற்றியெல்லாம் அலட்டிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை; தங்களால் இயன்றவரை வேலை செய்யலாம். இரண்டு கைகளாலும் இறைவனைப் பற்றிக்கொண்டு, வேலையை அதன்போக்கில் விட்டுவிடுபவர்கள் இவர்கள். இதைத் தவிர இவர்களுக்கு வேறு வழி தெரியாது.

இவ்வாறே மனப்பூர்வமாகச் செய்யும் போது, புரிந்துகொள்ள முடியாத நியதி ஒன்று அங்கே செயல்பட ஆரம்பிக்கிறது; இவர்கள் என்ன செய்தாலும், அந்த நியதி அதைச் சரியான வழியில் செலுத்துகிறது. அதன் காரணமாக இவர்களின் வேலை இயல்பாக, தானாக நடைபெறுகிறது; அவர்கள் நிச்சிந்தையாக இறைவனைச் சிந்திக்க முடிகிறது.

இந்த வகைக் கர்மயோகத்தில் இறையருள் ஒன்றே கணக்கில் கொள்ளப்படுகிறது; சுயமுயற்சிக்கு இடமில்லை.

3. இறைவனின் திருவிளையாடலில்

—————பங்காக வேலை செய்தல்—————

இந்த உலகம் இறைவனின் திருவிளையாடல். எல்லா வேலைகளும் அதில் ஓர் அங்கம். குழந்தைகளுக்கு எல்லா வேலையும் விளையாட்டாக உள்ளது, வளர்ந்த மனிதனுக்கு விளையாட்டுகூட வேலையாக உள்ளது. அனுபூதி பெற்றவர்களான மகான்கள் குழந்தையைப்போன்ற களங்க மின்மையும் இயல்பான தன்மையும் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த உலகை இறைவனின் ஆடல்அரங்கமாகக் காண்கிறார்கள்; இன்பங்கள் துன்பங்கள், நன்மை தீமை, வாழ்க்கை மரணம் என்று இரட்டைகள் அனைத்தையும் இந்தத் திருவிளையாடலில் ஓர் அங்கமாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

இத்தகைய மனப்பான்மையின் ஓர் அம்சம் நம்மிடம் இருந்தால் போதும், நமது வாழ்க்கை எவ்வளவோ இனிமையாக, புத்துணர்வு மிக்கதாக ஆகிவிடும்; வாழ்க்கைக்கே ஒரு புதிய பொருள் கிடைக்கும், வாழ்க்கையின் எத்தனையோ புதிய பரிமாணங்கள் தென்படத் தொடங்கும்.

ஞானயோகப் பாதை _____

ஞானயோகத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் செய்வது நிஷ்காம கர்மம். 'வேலைக்காக வேலை செய்தல்' என்று நாம் இதையே குறிப்பிடுகிறோம்.

இந்தக் கர்மயோகத்தில் கடவுள் நம்பிக்கையோ, அவரது அருளை நாடிப் பிரார்த்தனை செய்வதோ தேவையில்லை. இத்தகைய கர்மயோகத்தை இரண்டு வழிகளில் செய்யலாம்—

—————1. சாட்சியாக இருத்தல்—————

நீங்களும் நானும் இந்த உலகத்திற்கு வருமுன்பும் அது இயங்கிக் கொண்டிருந்தது, நீங்களும் நானும் உலகைவிட்டுப் பிரிந்த பிறகும் அது இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் நம்மைப் பாதித்தவண்ணம் கடந்து செல்கின்றன; எத்தனையோ வேலைகளில் நாம் ஈடுபடுகிறோம். இவற்றையெல்லாம் நாம் செய்வது போல் நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் சற்று அமைதியாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தோமானால், நமது அனுமதி இல்லாமலே அவை நடைபெறுவதும் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு நாம் வெறும் கருவிகளாகப் பயன்பட்டிருப்பதும் தெரியவரும்.

இந்த உண்மையை ஆழ்ந்து சிந்தித்து, இத்தகைய மனப்பான்மையுடன் வேலைகளில் ஈடுபடுவது கர்மயோகம் செய்வதற்கான மற்றொரு வழி. கீதை இதனைப் பல இடங்களில் பேசுகிறது.

————— 2. யஜ்ஞம் —————

யஜ்ஞம் (வேள்வி) என்கின்ற கருத்து வேதகாலத்திலிருந்தே நிலவி வருகின்ற ஒன்றாகும். பிரபஞ்சம் ஒரு வேள்விக் கூடம்; வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணமும் பல்வேறு பரிமாணங்களில் வேள்வி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இறைவன் தன்னையே வேள்விப் பொருளாக்கிக் கொண்டு, மாபெரும் வேள்வியில் ஈடுபட்டதால் தான் உலகம் தோன்றியது; நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்று கூறுகிறது புருஷ ஸூக்தம் என்னும் வேதப்பாடல். இந்த வேள்வியில் பங்கெடுக்க ஒவ்வொரு உயிருக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட கால அவகாசம் தரப்படுகிறது. அந்த உயிர் தன் காலம்வரை வேள்வியில் ஈடுபட்ட பிறகு, தன்னையே வேள்விப் பொருளாக அந்த மாபெரும் வேள்வியில் சமர்ப்பித்துக்கொண்டு மறைந்துவிடுகிறது; அங்கே மற்றொரு உயிர் தோன்றி அந்த இடத்தை நிரப்புகிறது.

இந்த உண்மையை உணர்ந்து வேலைகளில் ஈடுபடுகின்ற ஒருவன் வேலையுடன் தன்னைப் பிணைத்துக்கொள்ள மாட்டான். இதனையே கீதை(3.9), 'வேலையை ஒரு யஜ்ஞமாகச் செய்யாததால்தான் மனிதன் வேலைகளில் கட்டுண்டு பந்தத்தில் உழல் கிறான்'⁴ என்று கூறுகிறது.

ஆனால் இந்த நிஷ்காம கர்மம் எவ்வளவு சிரமம் என்பதை சுவாமிஜி இவ்வாறு கூறி எச்சரிக்கிறார்:

'வேலைக்காகவே நான் வேலை செய்கிறேன் என்று சொல்வது சுலபம். செயல்முறையில் இதைப்போல் கடினமானது வேறொன்றும் இல்லை. வேலைக்காகவே வேலை செய்யும் ஒருவன் இருப்பானானால் அவனது முகத்தைக் காண இருபது மைல் தூரம் முழங்காலில் ஊர்ந்து செல்லவும் நான் தயாராக இருக்கிறேன். அப்படிச் சொல்பவனிடமும் ஏதோ ஒரு நோக்கம் ஒளிந்திருக்கவே செய்யும். அது பண ஆசையாக இருக்கலாம், பதவி ஆசையாக இருக்கலாம், அல்லது வேறு வகை லாபமாக இருக்கலாம். ஆனால் எங்கோ, எப்படியோ இந்தச் செயலுக்குத் தூண்டுசக்தி ஒன்று இருந்தே தீரும்'.⁷

கடமையைச் செய்வது

கர்மயோகம் ஆகாது _____

இங்கே இன்னொரு முக்கியமான கருத்தையும் காண்பது அவசியம். வேலைக் காக வேலை செய்வது கர்மயோகம். பலநேரங்களில் 'கடமைக்காக கடமை செய்வது' என்ற கருத்து இதனுடன் இணைத்துப் பேசப்படுகிறது. ஆனால் இவை இரண்டும் ஒன்றல்ல. கடமைக்காக கடமை செய்வது ஒருபோதும் கர்மயோகம் ஆகாது. கடமை என்பது ஏதோ ஒருவித கடனைத் தீர்ப்பதற்காக, சில கட்டாயங்களின் பேரில் செய்யப்படுவது; ஓர் அடிமைபோல் வேலை செய்வது. இது ஒருபோதும் கர்மயோகம் அல்ல. கர்மயோகம் என்பது எஜமானனைபோல் வேலை செய்வது ஆகும்.

சுவாமிஜி கூறுகிறார்: 'கடமை என்பது நமக்கு நோயாகி விடுகிறது, நம்மை இழுத்துக்கொண்டே போகிறது. நம்மைப்

-
1. ஞானதீபம், 1. 203.
 2. ஞானதீபம், 1. 126.
 3. ஞானதீபம், 1. 211, 212.
 4. ஞானதீபம், 1. 212.
 5. ஞானதீபம், 1. 212, 213.
 6. ஞானதீபம், 1. 203, 204.
 7. ஞானதீபம், 1. 226, 227.
 8. ஞானதீபம், 1. 204, 206.

பிடித்துக்கொண்டு, நம் வாழ்க்கை முழுவதையும் துயரமாக மாற்றுகிறது. அது மனித வாழ்வில் ஒரு சாபக்கேடு... கர்மயோகியாக விரும்புபவர்கள் கடமை என்னும் நினைப்பையே தூக்கி எறிந்து விட வேண்டும்... கட்டாயத்தின்பேரில் நீங்கள் செய்கின்ற அனைத்தும் பற்றையே வளர்க்கும்.’⁸



❧ 5. அங்கங்கள் ❧

பயிற்சிகள்

நாம் தேர்ந்தெடுப்பது ஞானயோகப் பாணையாக இருந்தாலும் சரி, கர்மயோகப் பாணையாக இருந்தாலும் சரி, நாம் செய்கின்ற வேலைகளைக் கர்மயோகமாக மாற்றுவது நமது உணர்வுநிலையில் வருகின்ற மாற்றமே தவிர, வேலைகளின் தன்மை அல்ல. இத்தகைய உணர்வுநிலை மாற்றத்திற்குச் சில பயிற்சிகள் இன்றியமையாதவை. இவை கர்மயோகத்தின் அங்கங்கள், அதாவது கர்மயோகத்தின் கூடவே செய்யப்பட வேண்டிய பயிற்சிகள்.

மூன்று பயிற்சிகளைச் சொல்கிறார் பதஞ்ஜலி— தபஸ் (தவம்), ஸ்வாத்யாயம் (மனப் பயிற்சி), ஈச்வர ப்ரணிதானம் (இறை வழிபாடு).¹

யஜ்ஞம், தானம், தவம் என்று மூன்றைக் காட்டுகிறார் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்.²

சாந்தோக்கிய உபநிடதம் மூன்று தொகுதியான பயிற்சிகளைக் கூறுகிறது³—

1. யஜ்ஞம், அத்யயனம் (மனப்பயிற்சி), தானம்; 2. தவம்; 3. குருவுடன் வாழ்தல்.

மேற்கண்ட மூன்றையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது நமக்கு நான்கு பயிற்சிகள் தெளிவாகின்றன— தவம், ஸ்வாத்யாயம், தானம், யஜ்ஞம் அல்லது இறை வழிபாடு.

————— 1. தவம் —————

இந்த உலகைச் சார்ந்ததானாலும் அல்லது வேறு உலகங்களைச் சார்ந்ததானாலும் எதையும் சாதிக்க விரும்புவன் தவத்தில் ஈடுபடுவதை நமது நூல்கள் கூறுகின்றன. உண்மையை அறிய விரும்பிய ரிஷிகள் தவம் செய்தார்கள். தந்தையின் அன்பும் நாடும் வேண்டும் என்று விரும்பிய துருவன் தவம் செய்தான். சிவபெருமானைக் கணவனாக அடைய வேண்டும் என்பதற்காக பார்வதி தவம் செய்தாள். தெய்வீக அஸ்திரங்களை

அடைவதற்காக அர்ஜுனன் தவம் செய்தான். இவ்வாறு எந்த ஒரு முயற்சிக்கும் முதற்படியாக தவம் அமைகிறது.

தவம் என்பதற்கான சம்ஸ்கிருதச் சொல் தபஸ் என்பதாகும், இதன் பொருள் தகித்தல் அல்லது சூடாக்குதல். உலர்த்துவது, அல்லது ஆசைகளை அடக்குவது என்ற பொருளில் இந்த வார்த்தை பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆசைகளை அடக்கி, அவற்றின் ஆற்றலைக் கட்டுப்படுத்தும்போதுதான், ஆசைகளுக்காக அல்லாமல் . அவற்றைக் கடந்த உயர் நோக்கம் ஒன்றிற்காக நம்மால் வேலை செய்ய முடியும். கற்பு நெறியில் வாழ்வது இதற்கு மிக முக்கியமானதாகும். 'கற்பு என்பதே ஆண், பெண் இருபாலாரிடமும் இருக்க வேண்டிய முதல் நன்னெறி'⁴ என்கிறார் சுவாமிஜி.

'மனத்தையும் புலன்களையும் அடக்குவதே மிக உயர்ந்த தவம்' என்கிறார் சங்கரர்.⁵ சுருக்கமாகப் பார்த்தோமானால் சுயக் கட்டுபாட்டுடன் இணைந்த ஒருமுகப்பட்ட முயற்சி என்பதே தவம் என்று கொள்ளலாம்.

—————2. ஸ்வாத்யாயம்—————

பொதுவர்க ஸ்வாத்யாயம் என்றால் சாஸ்திரங்களைப் படித்தல், மந்திர ஜபம்

என்று விளக்கப்படுகிறது. சாஸ்திரங்களைப் படிப்பது ஒருவன் தனது லட்சியத்திலிருந்து விலகாமல் காக்கிறது. மந்திர ஜபம் மனத்தை உயர்நிலையில் வைக்க உதவுகிறது.

சொந்த மனத்தைப்பற்றி அறிந்து கொள்வதும், எண்ணங்கள் எப்படிச் செயல்படுகின்றன என்பதைப் புரிந்துகொள்வதும் கூட ஸ்வாத்யாயம்தான். 'எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப நாம் உருவாகிறோம். ஆகவே என்ன நினைக்கிறாய் என்பதில் எச்சரிக்கையாக இரு'⁶ என்கிறார் சுவாமிஜி.

கர்மயோகம் என்று சொல்லும்போது வெறும் பௌதீகமான செயல்கள் மட்டுமல்ல, பேசுவது உபதேசிப்பது எழுதுவது போன்றவைகூட கர்மயோகத்தில் அடங்கும். என்ன பேசுகிறோம், அதை எப்படி பேசுகிறோம், கேட்பவர் உள்ளங்களில் அது என்னென்ன தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகிறது என்பதைப் புரிந்து செயல்படுவது மிகவும் இன்றியமையாதது. 'வாக்கின் ஆற்றலை எண்ணிப் பாருங்கள்! உயர்ந்த தத்துவங்களிலும் அதுபோலவே அன்றாட வாழ் விலும் அவை மாபெரும் சக்தியாக விளங்குகின்றன. நாம் சிந்தித்துப் பார்க்காமல், ஆராய்ந்து பார்க்காமல் இரவும் பகலும் இந்த ஆற்றலைக் கையாண்டு

கொண்டிருக்கிறோம். இந்தச் சக்தியின் இயல்பைத் தெரிந்துகொள்வதும், அதைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்துவதும் கூட கர்ம யோகத்தின் ஒரு பகுதியாகும்’⁷ என்கிறார் சுவாமிஜி.

வாழ்க்கையில் பொதுவாக நமக்கு வருகின்ற சாதாரண பிரச்சினைகளையும், மனப் போராட்டங்களையும் தகுந்த நூல்களைப் படிப்பதன்மூலமும் ஆழ்ந்து சிந்திப்பதன்மூலமும் பேரளவுக்கு விலக்கிவிட முடியும்.

உண்மையான கர்மயோகி தேவையற்ற சிந்தனைகளிலும் பொருளற்ற பேச்சுக்களிலும் தனது சக்தியை வீணடிக்கக் கூடாது. கேட்பவர் மனத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் அளவிற்கு அவன் ஆற்றலுடன் வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

—3. தானம்—

தானம் இல்லாமல் கர்மயோகம் இல்லை. தான் எவ்வளவு தூரம் பற்றற்றிருக்கிறோம், எவ்வளவு தூரம் பிறரிடம் அன்பு கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைச் செயல் முறையில் சோதித்துப் பார்ப்பதற்கான ஒரே உரைகல் தானம்தான்.

தானம் மனிதனின் அடிப்படைக் கடமை என்று எல்லா மதங்களும்

சுட்டிக் காட்டுகின்றன. கொடுக்க மறுப்பவர்களிடமிருந்து வருமானவரி என்ற பெயரில் அரசாங்கம் பலவந்தமாக எடுத்துக் கொள்கிறதே, அதுகூட தானம்தான், ஆனால் கட்டாய தானம்.

நம்மிடம் அதிகமாக இருப்பதைப் பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்வதற்காக இயற்கை நம்மை வற்புறுத்துகிறது. அதிகம் இருப்பவன் தானாகக் கொடுக்க வேண்டும், இல்லாவிட்டால் இயற்கையின் அறிந்துகொள்ள முடியாத செயல்பாட்டின்படி கொடுக்க வைக்கப்படுவான். சுவாமிஜி சொல்கிறார்:

‘முழு வாழ்க்கையுமே கொடுத்தல் மயம், நீங்கள் கொடுக்கும்படி இயற்கை வற்புறுத்தும் என்பதைக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். ஆதலால் முழு மனத்துடன் கொடுங்கள். இன்றோ நாளையோ நீங்கள் அனைத்தையும் விடத்தான் வேண்டும். சேமிப்பதற்காக நீங்கள் வாழ்க்கையில் புகுந்தீர்கள், கைகளை இறுக மூடிக் கொண்டே எடுக்க விரும்புகிறீர்கள். ஆனால் இயற்கை உங்கள் தொண்டையைக் கையால் அழுத்தி, உங்கள் கைகளை விரியச் செய்கிறது. விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நீங்கள் கொடுத்தேயாக வேண்டும்.’⁸

பொருட்களைக் கொடுப்பது மட்டும் தான் தானம் என்று நினைத்துவிட கூடாது. தானம் என்பது ஏதோ பணக்காரர்களுக்கு மட்டுமே என்று கருதுதலும் கூடாது. பணமாகவோ பொருளாகவோ கொடுக்க முடியாதவன் அறிவைக் கொடுக்கலாம், உடல் உழைப்பைக் கொடுக்கலாம், அன்பைக் கொடுக்கலாம். எல்லோரும் கொடுத்தேயாக வேண்டும். இந்த நியதியிலிருந்து யாரும் தப்ப முடியாது.

ஒருவன் ஆன்ம அனுபூதி பெறுவதற்கு உதவுவதே தானங்களில் தலைசிறந்தது என்பது சுவாமிஜியின் கருத்து; ‘ஒருவனுக்கு அளிக்க முடிந்த உதவிகள் அனைத்திலும் ஆன்மீக உதவியே தலைசிறந்தது’⁹ என்கிறார் அவர். ஆன்மீக நிலையில் ஒருவனுக்கு நம்மால் உதவி செய்ய முடியாவிட்டாலும், அவரது ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்காக

-
1. யோக சூத்திரங்கள், 2. 1.
 2. கீதை, 18. 5
 3. சாந்தோக்கிய உபநிடதம், 2. 23. 1.
 4. ஞானதீபம், 1. 111.
 5. தைத்திரீய உபநிடத (3. 1. 1) விளக்கவுரையில் சங்கரர்.
 6. ஞானதீபம், 2. 379.
 7. ஞானதீபம், 1. 120, 121.
 8. ஞானதீபம், 1. 216.
 9. ஞானதீபம், 1. 162.

மனப்பூர்வமான பிரார்த்தனைகள் செய்ய
லாம். அதுவும் தானம்தான்.

—4. யஜ்ஞம் அல்லது இறைவழிபாடு—

நாம் மேலே கண்ட மூன்றும்
நம்மைப் பக்குவப்படுத்தி, உயர் உணர்வு
நிலைகளுக்கு அழைத்துச் செல்வதற்
கான பயிற்சிகளாக அமைய வேண்டு
மானால் அவை யஜ்ஞமாக
அல்லது இறைவழிபாட்டின்
துணையுடன் செய்யப்பட
வேண்டும்.



❧ 6. செயல்முறைக் குறிப்புகள் ❧

1. கர்மயோகத்தின் லட்சியம் சொந்த முக்தியும் உலக நன்மையும் ஆகும். இதைக் கருத்தில் கொண்டே எல்லா வேலைகளையும் செய்ய வேண்டும்.

2. எந்த வேலையானாலும் அது நம்மைப் பந்தத்தில் ஆழ்த்தாத வகையில் செய்ய வேண்டும்.

பந்தங்கள் இருவகையான பற்றுகளினால் ஏற்படுகின்றன— 1. பொருட்களின் மீதுள்ள பற்று; 2. செயலினால் வரும் பலன்கள்மீது நாம் வைக்கும் பற்று. இந்த இரண்டும் ஒரு வேலையில் இல்லையென்றால் அந்த வேலை நம்மைப் பந்தத்தில் ஆழ்த்தாது.

3. நாம் செய்கின்ற செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் பிறருக்கு நன்மை பயப்பதாக அமைய வேண்டும். சுயநலம் கலவாத அன்புடன் கர்மயோகம் செய்ய வேண்டும்.

4. பிறரிடம் பற்றும் வைக்கக் கூடாது, அதேவேளையில் அவர்களிடம் அன்புடனும் வேலை செய்ய வேண்டும். முன்னுக்குப் பின் முரண்போல் தோன்றுகின்ற இதனைச் செய்வது எப்படி?

இதற்கு, உயிர்கள் அனைத்தும் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்புடையவை என்பதை மனத்தில் நிலைக்கச் செய்வது இன்றியமையாதது. மனிதன் ஆனாலும், மிருகம் ஆனாலும், செடிகொடிகள் ஆனாலும் அனைத்தும் இறைவனின் பிள்ளைகளே. மனத்தில் எப்போதும் இந்த உணர்வைக் கொள்வதால் சுயநலமற்ற அன்பு உருவாகிறது.

5. யோகிபோல் வேலை செய்ய வேண்டும், போகிபோல் அல்ல. எஜமானனைப்போல் வேலை செய்ய வேண்டும், அடிமையைப்போல் அல்ல.

6. அளவிட முடியாத சக்தி கொண்டது மாயை. எந்த நேரத்தில் நாம் எதற்கு மயங்குவோம், எதற்கு அடிமையாவோம் என்பதை

யாராலும் சொல்ல முடியாது. ஞானிகளின் மனத்தைக்கூட மாயை கவர்ந்திழுத்து மோகத்தில் ஆழ்த்திவிடுவதாக தேவி மாஹாத்மியம் (1.55) கூறுகிறது. எனவே வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணமும் சுய ஆராய்ச்சியும், பகுத்தறிவுடன் அனைத்தையும் அணுகுவதும் மிகவும் அவசியம். கர்மயோகமும் சுய ஆராய்ச்சியும் பகுத்தறிவும் கைகோர்த்துச் செல்ல வேண்டும்.

7. வேலையைத் தொடங்குவதற்கு முன் பிரார்த்தனை அவசியம். செய்கின்ற வேலைகளால் கட்டுண்டு போகாமல் சரியாக அந்த வேலையைச் செய்து முடிப்பதற்கு வேண்டிய அறிவையும் ஆற்றலையும் அருளுமாறு பிரார்த்திக்க வேண்டும். பிரார்த்தனை என்பது கடவுளிடம்தான் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதில்லை. தனக்குள்ளே ஆழ்ந்து இத்தகைய எண்ணங்களை எழுப்புவதும் ஒருவகையான பிரார்த்தனைதான்.¹

8. தீனமும் காலையிலும் மாலை யிலும் அரை மணி நேரமாவது அமைதியாக அமர்ந்து சிந்தனையில் (silent contemplation) ஈடுபடுவது மிகவும் அவசியம். மனம் எவ்வளவுதான் அலைபாய்ந்தாலும் இந்தப் பயிற்சியை விடக் கூடாது. தினமும்

இவ்வாறு அமைதியாக அமர்வதற்கு முன்பு ஆழ்ந்த பிரார்த்தனையில் ஈடுபடுவது நல்லது. இது மனத்தின் அலைச்சலைக் கட்டுப்படுத்தும். இத்தகைய சிந்தனையின் மூலம் மன ஒருமைப்பாடும் சுய அறிவும் (self-knowledge) வளர்கிறது. கர்மயோகம் செய்வதில் இவை மிகவும் துணையாக இருக்கும். ஆரம்பகாலத்தில் சுய சிந்தனையை விடாமல் செய்வது அவசியம். இத்தகைய சிந்தனையின் காரணமாகப் பெற்ற அமைதி வேலை நேரத்திலும் கலையாதவாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

9. கர்மயோகப் பாதையில் நாம் சரியாகச் செல்கிறோமா, கர்மயோகத்தின் மூலம் நாம் ஆன்மீக வளர்ச்சி அடைகிறோமா என்பதை அறிய இரண்டு பரிசோதனைகள் உள்ளன—

i. மனத்தூய்மை: நாளுக்குநாள் நமது மனம் தூய்மை பெற வேண்டும்; போட்டி, பொறாமை போன்றவை நம் மனத்திலிருந்து அகல வேண்டும்.

ii. மன அழுத்தமும் (tension) வேறு மனப் பிரச்சினைகளும் நாளுக்குநாள் குறைய வேண்டும்.

மனமும் தூய்மையாகவில்லை, மன அழுத்தம் போன்ற பிரச்சினைகளும்

நாளுக்குநாள் வலிமை பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன என்றால் எது உண்மையோ இல்லையோ ஒன்று மட்டும் உறுதி— நாம் செய்வது கர்மயோகம் அல்ல.

10. கர்மயோகத்தில் நாம் எதைச் செய்கிறோம் என்பது முக்கியமல்ல, அதை எப்படிச் செய்கிறோம் என்பதுதான் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியது. தாழ்ந்த வேலை, உயர்ந்த வேலை என்று எத்தகைய பாகுபாடும் கர்மயோகத்தில் கிடையாது; உலகியல் வேலை, புனிதமான வேலை என்ற பாகுபாடும் கிடையாது— செருப்பு துடைப்பதும் ஒன்றுதான், சிவபூஜை செய்வதும் ஒன்றுதான்.

11. நமது மனப்பாங்கிற்கு ஏற்ற வேலையாகத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அது முடியாவிட்டால் நமக்கென்று வாய்த்த வேலையை நமது வாழ்க்கையுடன் தொடர்புபடுத்திச் செய்யவாவது கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

12. ஒரு லட்சியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதை நோக்கி முழு வாழ்க்கையும் செல்லுமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

13. அக வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடாக புற வாழ்க்கை அமைய வேண்டும்.

14. எதைச் செய்தாலும் திறம்படச் செய்ய வேண்டும். அரை மனத்துடன் செய்வது, நேரம் போக்குவது, ஏனோதானோ என்று நடந்துகொள்வது போன்றவை கூடாது.

15. எந்திரத்தனமாக எதையும் செய்யக் கூடாது. எந்த வேலையைச் செய்தாலும் அதில் நமது பங்கைச் செலுத்தி, ஒரு புதுமைக் கண்ணோட்டத்துடன் செய்ய வேண்டும். அரைத்த மாவையே அரைப்பது கூடாது.

16. நல்லொழுக்கத்தில் நமது வாழ்க்கை நிலைபெறாவிட்டால் கர்மயோகம் சாத்தியமே இல்லை. எந்த வேலையைச் செய்தாலும் சில நீதி நியமங்கள் மற்றும் ஒழுக்கச் கோட்பாடுகள்மீது அது அமையுமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

17. ஒரு வேலையைச் செய்வதால் எனக்கு என்ன நன்மை கிடைக்கும் என்று நினைப்பதைவிட அதனால் பலருக்கு நன்மை உண்டா என்பதை யோசிக்க வேண்டும்.

18. சேவை என்ற பெயரில் பிறரை, குறிப்பாக ஏழைகளை வஞ்சிக்கக் கூடாது.

19. மனசாட்சிக்கு விரோதமாக எதையும் செய்யக் கூடாது. சுய மரியாதைக்கு இடையூறு நேரத்தக்க எதையும் செய்யக் கூடாது. உயர்ந்த சுய மரியாதை வேண்டும், ஆனால் அதற்காக ஆணவம் கூடாது.

20. பெறாமை, பழிக்குப்பழி போன்ற உணர்ச்சிகளை முற்றிலுமாக விட்டுவிட வேண்டும்.

21. வரழ்க்கையில் என்னதான் செய்தாலும் சிலர் மேலே போகின்றனர், சிலர் கீழே போகின்றனர். இதைக் கண்கூடாக நாம் காண்கிறோம். இது ஒரு கர்மநியதிப்படி நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்டு வாழ வேண்டும்.

22. ஏதோ கடனுக்காகச் செய்வதுபோல் சேவை செய்யக் கூடாது. சேவை என்பது வாழ்க்கைவழியாக வேண்டும்; கடமையாகி விடக் கூடாது. தியாகம் இல்லாமல் சேவை கிடையாது. என்வே தியாகம் செய்ய எப்போதும் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

23. நமது அன்றாட அலுவல்களைக் கர்மயோகமாகச் செய்யலாம் என்று

கண்டோம். அப்படி கர்மயோகமாகச் செய்கின்ற வேலைகள் எல்லாம் வெற்றிகரமாக நிறைவுறுமா என்றால் அது சந்தேகம்தான். சில வேலைகள் தோல்வி அடையவும் செய்யலாம்.

செய்கின்ற வேலையைத் திறம்படச் செய்யுமாறு கர்மயோகம் சொல்வது உண்மைதான். ஆனால் எவ்வளவுதான் திறம்படச் செய்தாலும் ஒரு வேலையின் வெற்றி தோல்வி நமது திறமையை மட்டும் பொறுத்து அமைவதில்லை; அதற்கு வேறு எத்தனையோ காரணங்களும் உள்ளன. எனவே எப்போதும் வெற்றியை எதிர் பார்க்கக் கூடாது.

24. தோல்விகள், துயரங்கள், எதிர் பார்ப்புகள், ஏமாற்றங்கள் எல்லாம் வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாதவை. இவற்றின் காரணமாக ஒரு கர்மயோகி மனம் தளரக் கூடாது. தோல்விகளால் துவண்டு விலகி ஓடாமல் விடாமுயற்சியுடன் அவற்றை எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

25. கர்மயோகியின் மனம் சமநிலையில் இருக்க வேண்டும். வெற்றி-தோல்வி, புகழ்பழி என்று இரட்டைகள் அனைத்திலும் அவன் அமைதியாக இருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய அக அமைதியை அடைவதற்கு மிக முக்கியமான குணம் பொறுமை.

26. நமது பிரச்சினைகளுக்கும் தோல்விகளுக்கும் பிறர்மீது பழி போடக் கூடாது. 'நாம் பிறரை எப்படி நினைக்கிறோமோ, நடத்துகிறோமோ அப்படியே அவர்கள் நம்மை நினைப்பார்கள், நடத்துவார்கள்'—சமூக வாழ்க்கையில் இது மறக்கக் கூடாத முக்கிய நியதியாகும். ஒருவன் நம்மிடம் முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொண்டால், அதற்கான காரணத்தை நம்முள் தேட முயற்சிக்க வேண்டும். நல்லொழுக்கம், மனத்தூய்மை, சுயநலமற்ற அன்பு, மென்மையான பழகுமுறை இவற்றில் நாம் நிலைபெற்று நின்றால் மற்றவர்கள் நம்மை அதற்கேற்ப அணுகுவார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

27. 6)சயல்களத்தில் முக்கியமான பிரச்சினைகளுள் ஒன்று அனுசரணை. உடன் வேலை செய்பவர்களிடமும், உயர் அதிகாரிகளிடமும், பணியாளர்களிடமும் அனுசரித்துப் போவது என்பது சாதாரண விஷயம் அல்ல. சிலரால் அதிகாரிகளிடம் அனுசரித்துப்போக முடியும்; ஆனால் சம அந்தஸ்தில் இருப்பவர்களிடமும் கீழே

பணியாற்றுபவர்களிடமும் அனுசரித்துப் போக முடியாது. சிலரால் சக பணியாளர்களிடம் அனுசரித்துப்போக முடியும்; அதிகாரிகளிடம் அனுசரித்துப் போக முடியாது.

இந்த மூன்று பிரிவினரிடமும் அனுசரித்துப் போவது ஒரு கலை. பண்பட்ட பண்புநலத்தின் விளைவாக ஏற்படும் மனப்பக்குவத்தினாலேயே இதனைச் சாதிக்க முடியும்.

28. பிறரை அனுசரித்து எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவிக்கு, 'எப்போது எப்படியோ அப்போது அப்படி, எங்கே எப்படியோ அங்கே அப்படி, யாரிடம் எப்படியோ அவரிடம் அப்படி'² என்று கூறுவாராம். இதனை மனத்தில் கொள்வது இன்றியமையாதது.

29. காலத்தைக் கையாள்தல் கர்ம யோகத்தில் முக்கியமான ஒன்று. கர்மயோகி எதையும் குறித்த நேரத்தில் செய்ய வேண்டும், குறுகிய காலத்தில் செய்ய வேண்டும். செய்தித்தாள் நாவல் போன்றவை வாசித்தல், டி.வி பார்த்தல், அரட்டை அடித்தல் போன்றவற்றில் அளவுக்கு மீறி

ஈடுபடுவதால் நேரம் வீணாவது மட்டும் அல்ல; திறமையும் மன ஒருமைப்பாடும் கூட குறைகிறது. குறிப்பிட்ட ஓர் ஒழுங்கு முறையில் வேலை செய்து பழகுவது காலத்தைத் திறமையாகக் கையாள்வதற்கு உகந்த வழியாகும்.

30. நம்மை மீறிய ஒரு சக்தி நமது வாழ்க்கையை இயக்கி வருவதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எனவே செய்பவற்றை எல்லாம் அந்த சக்தியைக் கருத்தில் கொண்டு, அதற்கு சமர்ப்பணமாகச் செய்வது நல்லது. அதற்காக, நாம் நமது புத்தியை மூட்டைகட்டி வைத்துவிட வேண்டும், சிந்திப்பதையே நிறுத்திவிட வேண்டும், அந்த சக்தி நினைக்கும்போது எல்லாம் நடக்கும் என்று சோம்பியிருக்க வேண்டும், முட்டாள்கள் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதெல்லாம் கூடாது. எங்கெல்லாம் தேவையோ அங்கெல்லாம் பெரியவர்களின் ஆலோசனைகளைக் கேட்க வேண்டும், ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும், செயல்களுக்கான திட்டங்களை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும், அதற்கேற்ப திறம்பட மிகக் கவனமாகச் செயலாற்ற வேண்டும். இவ்வளவு செய்தாலும் விளைவு

அந்த சக்தியின் கையில் என்பதை உணர்ந்து, வருகின்ற விளைவை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

31. இறுதியாக, பகவான் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் தமது சீடரான சுவாமி அப்புதா னந்தருக்குக் கூறியதைக் கர்மயோகத்திற்கு ஒரு நிரந்தர நியதியாகக் கொள்வோம்—

யாகத்திலும் யோகத்திலும் விழித்திரு.

தூங்கும்போதும் இறைவனை நினைத்திரு.

வேலை நேரங்களில் அவரைப் பிடித்திரு.

எப்போதும் அவரது சேவையில் நிலைத்திரு.



1. பிரார்த்தனைபற்றி விரிவாக அறிய எமது வெளியீடான இதே நூலாசிரியரின் 'பிரார்த்தனை' என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.

2. 'அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவி' (சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்து வெளியீடு, 1995 பதிப்பு), பக். 154.

கோயில்களுக்குப் போவதோ, ஏகாந்தமான இடத்தில் அமர்ந்து தியானத்தில் மூழ்குவதோ, சாஸ்திர அறிவோ, குருவின் துணையோ கர்மயோகத்திற்குத் தேவையில்லை என்பது உண்மைதான். யார் வேண்டுமானாலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் எப்போது வேண்டுமானாலும் கர்மயோகம் செய்யலாம் என்பதும் உண்மைதான். அதற்காக, நாம் செய்கின்ற வேலை எல்லாம் கர்மயோகம் ஆகிவிடும் என்பது உண்மையல்ல... மற்ற யோகங்களில் போலவே இங்கும் பல படிக்களைக் கடக்க வேண்டியுள்ளது; இங்கும் பல நியதிகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியுள்ளது.

—பக். 24

ISBN 81-7120-833-9



9 788171 208333

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர், சென்னை 4

email : srkmath@vsnl.com

www.sriramakrishnamath.org